ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС!

3

ТИТАНІК
трагедія століття

ПАПУГА В ЯКОСТІ ДРУГА

У

«ТА, ЩО ЗАПАЛЮЄ ПОГЛЯДОМ»

Є
НЕОПІЗНАНІ ДОПОТОПНІ ОБ'ЄКТИ

Ч

МІФІЧНІ ІСТОТИ

ВИГРАЙ ПРИЗ

УВАГА! КЛАСНІ ігри
НОВИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

Леонардо ДіКапріо:
історія зоряного хлопчика

6

ВОГОНЬ, ЗЕМЛЯ, ВОДА, ПОВІТРЯ.

Тема сьогоднішнього «Класу» — ВОГОНЬ.
Одна з найголовніших астрологічних стихій. Одна з дивовижних загадок життя... Той Вогонь, який оберігали від смертних боги-олімпійці і заради якого пожертвував своїм життям славнозвісний Прометей. Він поцупив його у богів для людей — і був покараний... А тепер ми на тому вогні варимо раків, смажимо картоплю і запускаємо ракети у Всесвіт... Втім, про Всесвіт з картоплею трохи згодом, бо зараз я хочу розповісти про Раків.

КЛАСНИЙ РАДИТЬ РАКАМ

Серед зодіакальних стихій РАК є цілковитим суперником Вогню, бо є прямою стихією Води. До того ж — первісної, весняної Води, цілковитої повені.

Керує РАКОМ Місяць, який завжди має громадське доручення відповідати за всі людські відчуття. Тому перша характеристика РАКА — це надзвичайна чутливість, видатна інтуїція. Для РАКА власні відчуття навіть важливіші за розум і логіку.

РАК дуже залежить від сторонніх думок — у цьому і сила його, і слабкість. З одного боку, для РАКА дуже важливо піклуватись про когось — це знак альтруїстів, тому РАКИ можуть стати чудовими вихователями, лікарями і медсестрами. Та з іншого боку, РАК — то така людина, яку легко можна скалічити словом. Тобто якщо у тебе є друг, який за гороскопом РАК, спілкуватися з ним треба вкрай обережно, бо образити його дуже легко. Існують і злопам'ятні РАКИ, які здатні помститися. Але більшість РАКІВ будуть тяжко переживати образу. Вони починають вважати, буцім їх недооцінюють, буцім вони комусь вчинили зле, а зло — то для РАКА найжахливіший злочин. Адже РАК більше піклується не про себе, а про інших.

Однак це зовсім не означає, що РАК слабохарактерний. Якщо заради друга треба піти на самопожертву, то першим буде РАК. Він легко погодиться на якісь особисті втрати в ім'я високих ідеалів. І сили волі йому вистачить для того, щоб протистояти злу.

Місяць керує РАКОМ на зовнішньому рівні, а це дає РАКОВІ велику рухливість, сприйнятливість. А от у внутрішньому розумінні РАКОМ керує Сонце — звідси підвищене самолюбство РАКІВ, яке вони, втім, ретельно приховують. Та все ж для РАКІВ дуже важливо, як вони виглядають у товаристві, а тому громадська думка сильно впливає на їхній характер.

РАКУ варто остерігатися нежиті і особливо ретельно стежити за своїм харчуванням, бо в нього вразливий шлунок. Оскільки РАКИ дуже чутливі, непросто з ним і в коханні. Вони дуже тривожні. РАК — вірний друг, але будь-яку зраду сприймає страшенно болюче. Тому поруч з РАКОМ треба поводитись украй обережно, інакше ваша «рухливість» відгукнеться болем. А самому ж РАКУ треба твердо усвідомити, що будь-яка людина в світі — унікальна і має право залишатися собою, тому не варто міряти її за власними мірками. Можна розкрити іншій людині красу своїх ідеалів, та ні в якому разі не можна їх нав'язувати. Тільки тоді РАК може стати щасливою людиною. Чого я всім і бажаю!

Вогонь з неба ..... А-Б
Книжка для Кіці ..... В-Г
Смакота ..... Д
Вік живи – вік учись! ..... Е
Неопізнані допотопні об'єкти ..... Є-Ж
Папуга в якості друга ..... З-И
«Титанік»: трагедія століття ..... І-Ї
Леонардо ДіКапріо: історія зоряного хлопчика ..... Й-К
Історія купальника ..... Л-М
Селін Діон: «Титанік» – на дно. Пісня – в люди! ..... Н
Марина Одольська:
«Люблю одного, закохуюся щотижня» ..... О
Золоті родимки ..... П-Р
Страшилки від Класного ..... С-Т
Та, що запалює поглядом ..... У-Ф
Лікбез для хлопців ..... Х
Тест: «Любить – не любить» ..... Ц
У світі знаків і символів ..... Ч-Ш
Кракатау ..... Щ
Як розпалити вогнище ..... Ю
Вогонь знаходить скарб ..... Я
Смерть під партою ..... Ь

ПСІЛО-БАЛЬЗАМ

— це найкращий засіб від укусів комах, опіків сонця та кропиви.

Ідучи в похід, завжди бери його з собою!

PSILO-BALSAM®
active ingredient: Diphenhydramini Hydrochloridum
SUNBURNS • INSECT BITES • Itching of the skin
20 g gel
STADA

«КЛАС!».
науково-популярний дитячий журнал

Реєстраційне свідоцтво КВ №1929
***Передплатний індекс** 40240*

Видавець фірма «W» ltd
282008, м.Тернопіль, а/с 525
телефон/факс (0352) 22 90 05

***Головний редактор** Во Вік*
***Головний художник** Олег Кіналь*

***Художник** Андрій Урбан*
***Відповідальний секретар** Олексій Пасічник*

***Набір та коректура** Олександра Вовк*
***Apple Book** Ольга Косович*
***Технічний супровід** Андрій Зеленський*

***Верстка** Олена Березовська*
***Шеф-редактор** Володимир Головач*

Розповсюдження "Школярик"
тел. (0352) 22-08-78

Кольороподіл "Школярик"
Виготовлено в Україні

© «W» ltd, 1998.

При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.

Для "Класу" писали, малювали і фотографували:

Володимир Сушкевич, Віктор Мішньов,

Оксана Ємченко, Михайло Маслій,

Петро Лейко, Василь Питель

ВОГОНЬ З

Наша Киця незрівнянна (це я Во Віка цитую!) більш за все у світі боїться трьох речей: карієсу, лупи і грози. Про перші дві небезпеки вона недавно з телевізора дізналася: там у рекламі постійно товкмачать, що дівчину з лупою на фоні карієсу ніхто не любить. А грози боялася ще з дитинства. Бо страшно.

Джо з Пундиком хихочуть, кепкують: ото, мовляв, усі дівчиська такі боягузки!.. Хоча, чесно кажучи, й самі не люблять гуляти у грозу, коли блискавки так і блискають у небі. Тоді їх на вулицю ніякими принадами не заманиш — сидять собі вдома і тихесенько бояться...

І правильно, скажу я вам, роблять, бо з «небесним вогнем» жартувати зайве!

Колись древні греки були переконані, що на вершині гори Олімп сидить величний бог Зевс-Вогненосець. Якщо йому щось на землі не подобається, він одразу жбурляє вниз блискавки, щоб життя медом не здавалося. Тому греки Зевса боялися і обожнювали блискавки.

Тепер більшість людей про Зевса майже нічого не знають, проте блискавок все одно побоюються. Зрозуміло: станеш боятися, якщо в школі дізнався, що потужність блискавки іноді сягає 200 тисяч амперів. Тобто вона вп'ятеро потужніша за атомну бомбу, яка знищила Хіросиму. А температура всередині блискавки може бути більшою, ніж усередині Сонця — аж 300 мільйонів градусів! Тож не дивно, що часом від людини, в яку влучила блискавка, не залишається і жменьки попелу. А такі випадки відомі не тільки з уроків фізики, а й з історії.

Здається, вчені знають про небесний вогонь — блискавки — майже все. Але — тільки майже! Бо блискавки постійно влаштовують науковцям такі сюрпризи, що вони тільки за голову хапаються.

ЗАГАДКОВІ БЛИСКАВКИ

Якось група японських школярів під час гірського походу потрапила в грозу. Тоді вчитель наказав усім школярам обв'язатися мотузкою, як це роблять альпіністи в складних ситуаціях, щоб не загубитися. Проте блискавка таки влучила в загін школярів... Загинув кожний третій. Даремно слідчі і фізики намагалися пояснити цей дивний факт. Зрозуміло, що мотузка під дощем промокла і стала провідником для електроенергії. Але чому блискавка спопелила не всіх, а тільки кожного третього?..

А чому не загинув дорожній робітник з Дрездена? Якось під ч ас робіт на шосе в нього влучила блискавка, і він упав мертвий. Та через три хвилини у чоловіка влучила друга блискавка — і він підвівся, ніби нічого й не сталося... Дивина та й годі!

БЛИСКАВИЧНИЙ ШПИГУН

Пакистанський селянин Нафтулла Мухаммед, потрапивши під удар блискавки, сім днів пролежав непритомний. Поки медики намагалися повернути його до тями, вони звернули увагу, що селянин час від часу починає в маренні говорити якоюсь невідомою мовою. Лінгвісти, прослухавши пізніше магнітофонний запис марення, встановили, що Нафтулла розмовляє чистісінькою японською мовою. До села негайно прибув слідчий, щоб встановити, чи, бува, не японський шпигун потрапив до його лап? Можете собі уявити здивування неграмотного селянина, котрий ніколи в житті про Японію і не чув... Тому місцевому контррозвіднику не пощастило заробити чергову зірочку за розкриття шпигуна.

До речі, повернувшись до життя, Нафтулла ані слова із свого марення згадати не міг. Загадка його надзвичайних лінгвістичних здібностей так і залишилась нерозгаданою.

УЛЮБЛЕНЦІ БЛИСКАВКИ

Чимало людей відчували на собі дотик «небесного вогню» не один і не два рази. Блискавки ніби переслідують якихось конкретних людей. Приміром, майор Саммерфорд отримав блискавичне поранення у Фландрії 1918 року — удар блискавки скинув його з коня. Демобілізувавшись, майор поїхав за океан і оселився у Ванкувері. Проте «небесний вогонь» і там відшукав майора! У 1924 році, коли він з трьома приятелями ловив рибу на річці, почалася гроза. Блискавка влучила у дерево, під яким сховалися друзі, і знову поранила майора. А іншим — нічого!.. Отямившись і від цієї неприємності, Саммерфорд у 1930 році поїхав до парку, і там його знову поцілила блискавка. Цього разу дуже сильно, і за два роки майор помер. Та «небесному вогню» і цього здалося замало. В 1934 році блискавка вдарила у могильний пам'ятник на місцевому цвинтарі. Здогадайтеся, чия то була могила?.. Так, саме майора Саммерфорда...

ЯК ЛОТТА БЛИСКАВКОЮ ПІДЗАРЯДИЛАСЯ

Лотта Гофмайстер живе у швейцарському селі Шванебах і має 13 років. Якось вона пішла в поле, а там її застукала гроза. Спочатку Лотта злякалася, бо блискавки так і били в землю. Але гроза швидко минула, і дівчинка повернулася в село.

Отут і з'ясувалося, що повернулася Лотта з поля не такою, як до грози. Бо на вулиці їй зустрівся бугай, що вирвався із стійла. Та дівчинка не злякалася. Вона миттєво ухопила бугая за роги обома руками і повернула вбік. Бугай не тільки не став опиратися, але із жалібним муканням кинувся геть. А за кілька днів у селі було свято, під час якого місцеві хлопці мірялися силою. Та Лотта легко кинула на землю одразу двох

Свята Тереза Авільська (1515 — 1582)

Іспанська монахиня свята Тереза була однією з найвизначніших реформаторів католицької церкви. Народжена у заможній родині як Тереза Капеда де Ахуада, у віці 18 років вона вирішила стати монахинею ордену Кармелітів. У 1562 р. заснувала власний монастир в Авілі, запровадивши жорстку дисципліну для монахинь. Вони жили працюючи та читаючи молитви. Рукописи Терези, такі як «Шлях до вдосконалення», мали великий вплив на католиків усього світу.

НЕБА

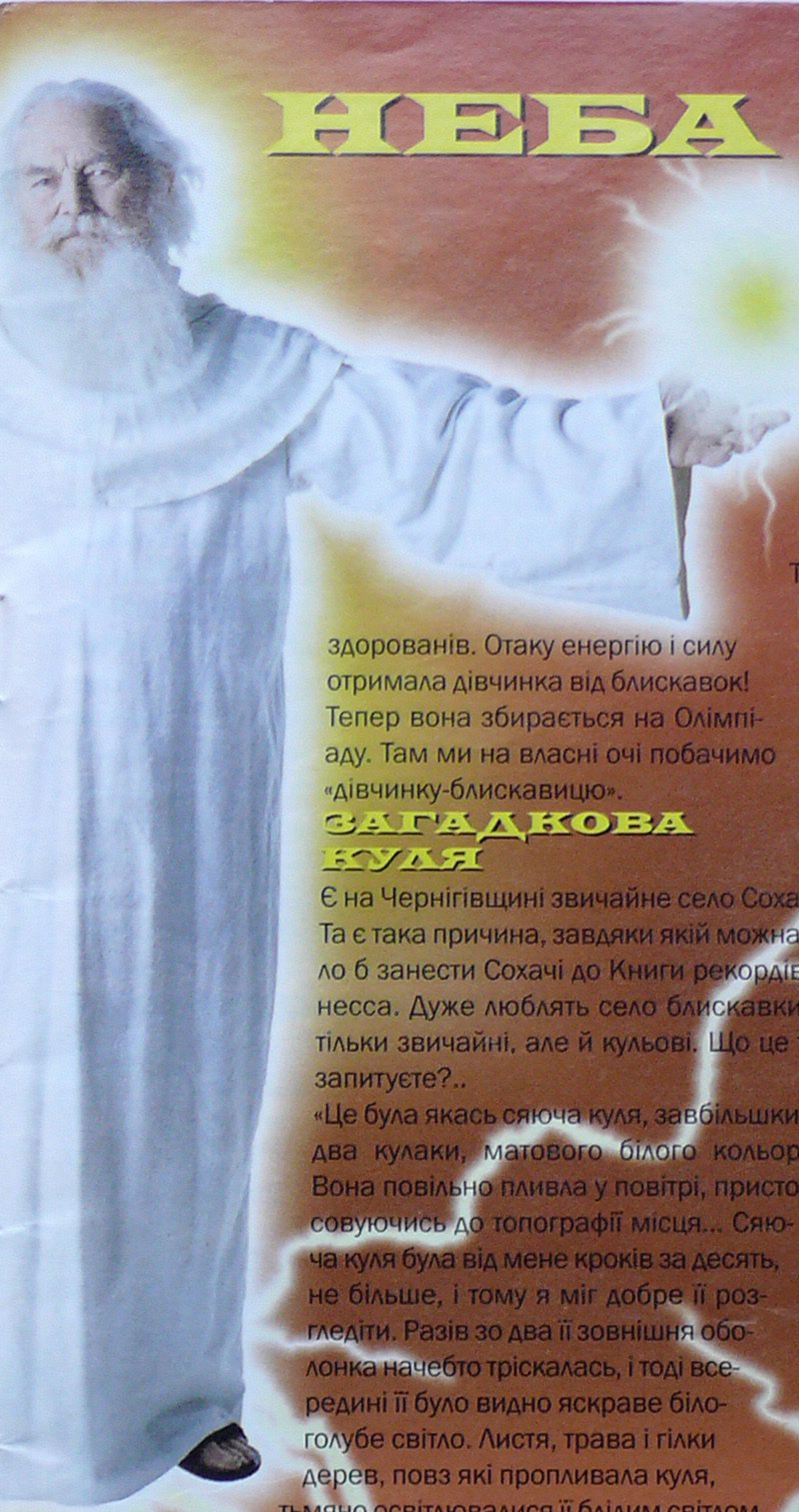

здоровані. Отаку енергію і силу отримала дівчинка від блискавок! Тепер вона збирається на Олімпіаду. Там ми на власні очі побачимо «дівчинку-блискавицю».

ЗАГАДКОВА КУЛЯ

Є на Чернігівщині звичайне село Сохачі. Та є така причина, завдяки якій можна було б занести Сохачі до Книги рекордів Гіннесса. Дуже люблять село блискавки. І не тільки звичайні, але й кульові. Що це таке, запитуєте?..

«Це була якась сяюча куля, завбільшки зо два кулаки, матового білого кольору. Вона повільно пливла у повітрі, пристосовуючись до топографії місця... Сяюча куля була від мене кроків за десять, не більше, і тому я міг добре її розгледіти. Разів зо два її зовнішня оболонка начебто тріскалась, і тоді всередині її було видно яскраве біло-голубе світло. Листя, трава і гілки дерев, повз які пропливала куля, тьмяно освітлювалися її блідим світлом і, здавалося, рухалися...»

Так описав кульову блискавку російський учений і мандрівник Володимир Арсеньєв, котрий на власні очі спостерігав рідкісний феномен у нетрях Усурійського краю, а згодом написав чимало захоплюючих книжок — «Дерсу Узала», наприклад.

Понад півтори сотні років науковці намагаються бодай щось зрозуміти в природі цього вкрай загадкового явища. Вони вивчили тисячі свідчень очевидців, виголосили десятки гіпотез — проте й донині не мають вичерпної відповіді на найголовніше запитання, яке й ви ставили: а що ж воно є, ця кульова блискавка?..

Приміром, у тому ж таки селі Сохачі на Чернігівщині пливла собі вулицею куля, лякаючи мирних працівників сільського господарства, потім зупинилася — та як ударить в землю!.. В селі раніше про землетруси тільки по радіо чули, а тоді зразу зрозуміли, що воно таке... Пішли, подивилися, куди та куля поділася. І побачили отвір у землі, діаметр якого — 15 сантиметрів. А коли почали глибину міряти, то й шестиметрової жердини не вистачило!.. Отака вона штука — кульова блискавка.

Утім, був час, коли розповіді про неї взагалі не сприймалися всерйоз: науковці вважали, що очевидці бачили оптичний обман, ілюзію або й узагалі стали жертвами власної надто збудженої фантазії. На перший погляд, суворі вчені мали рацію, бо надто суперечливою була картина, яку змальовували схвильовані свідки. Приміром, одні описували примарну кулю мало не метрового діаметра, а інші запевняли, що вона завбільшки з апельсин. Хтось бачив її сліпучо-білою, а комусь вона здавалася жовтою, червоною, голубою чи взагалі різнобарвною — називалося майже тридцять кольорів. Такими ж розмаїтими були і свідчення про форму кульової блискавки: то вона кругла, то хвостата, то грушеподібна, то пласка, мов той млинець...

Та, нарешті, кількість фактів нагромадилася така, що вже важко стало звинувачувати свідків у вадах зору. Довелося вченим погодитись, що кульова блискавка — не вигадка. А як не вигадка, тоді — що воно таке?.. Сама неузгодженість свідків демонструє, що «світна куля» не є чимось сталим, постійним. Вона може змінюватися залежно від обставин, вона неоднозначна у своїх проявах і зовнішніх характеристиках.

Приміром, найчастіше з'являється кульова блискавка під час грози. Однак декому вона зустрічалася і погожої днини.

Здебільшого її спостерігають на відкритій місцевості. Проте чимало свідчень її появи у приміщенні: з несправної електромережі, з печі, з телефонної трубки, а то й узагалі нізвідки — ніби вона сама собою з'являється в повітрі.

А як поводиться кульова блискавка? Ніхто не зможе передбачити, як вона поводитиметься. Одного разу, з'явившись, вона може непоспіхом «обійти» кімнату, ніби оглядаючи приміщення, а потім вилетіти крізь зачинене вікно, не залишивши ніяких слідів на шибці. Її може навіть витягти протягом у кватирку. А іншим разом, потрапивши до приміщення, вона оглушливо вибухала, заподіявши шкоду і будівлі, і людям.

Такі ж суперечливі і повідомлення про зустріч кульової блискавки з людьми. Часом такі рандеву закінчувалися трагічно. Та в більшості випадків «світна куля» поводиться цілком миролюбно. Приміром, якось вона з'явилася з електророзетки і сіла на руку людині, не заподіявши їй ніякої шкоди!..

Та що там шкода!.. Одного разу кульова блискавка влучила в жителя російського міста Пенза і прошила його наскрізь. А на тілі не залишилось жодного сліду, що дуже дивно, бо багато свідків бачили той удар. Однак найдивніше сталося потім: чоловік мав хронічку виразку шлунку, а після удару блискавки хвороба зникла без сліду!.. Тож, виходить, кульова блискавка може й користь приносити?..

Та найголовніше — звідки вона береться і що спричиняє її появу? Чому в її поведінці так багато незрозумілого, непередбачуваного і несподіваного?.. Де відповіді?..

Немає відповідей. Поки що. Поки хтось із нас не займеться всерйоз розгадуванням загадок кульової блискавки — цього вогняного НЛО, яке будь-якої миті може з'явитися навіть у твоїй кімнаті.

Балюстрада
невисока огорожа сходів, терас, балконів з фігурних стовпчиків (балясин), з'єднаних угорі горизонтальним брусом або бильцями.

Банальність
буденність, вульгарність, давно відома думка, заяложеність.

Бальзами
природні речовини, до складу яких входять ефірні олії і розчинені в них смоли, ароматичні сполуки та інші компоненти. Застосовують в оптиці і медицині.

Б

Книжка для Киці

Здрастуй, Кицю моя незрівнянна!.. ...Отак написав я — і зразу запанікував: кому я пишу свої листи, куди?.. Поїхала собі на канікули, навіть адреси не залишила, а від самої чекати на лист не доводиться — Киця моя мила листи писати любить не більше, ніж Ковбасан макарони. Та й сам підступний кіт десь завіявся до своїх подружок, тож залишився я сам-один на світі...

Цур мене, цур! Не один я, ні! Зі мною завжди — милі дівчатка, які постійно читають Класну книжку для Киці. І не просто читають, а й надсилають листи Во Віку, тому я не один, ура! А відтак — час мені й прокоментувати деякі з них.

Одразу мушу відзначити найголовніше: я завжди і цілковито був переконаний, що прийдешні покоління розумніші за своїх предків. Залишаюся при своїй думці навіть тепер, коли сам опинився у категорії «предків». На це мене ще раз наштовхнув лист *Оксани Скибун з Коростеня:* росте Вовікова зміна, мужніє!.. Пробачте, в останньому слові я помилився: ну як це можна про дівчинку сказати «мужніє»?.. Напевне, треба сказати «матеріє»?..

Втім, цю проблему я віддаю на розсуд любителів красного письменства, бо сама Оксана піднімає більш актуальне для нашої книжечки питання: «Як привабити хлопця?» І не тільки піднімає, але й однозначно дає на нього відповіді! Власне, сама Оксана таку назву і дала своєму листу:

22 СПОСОБИ ПРИВАБИТИ ХЛОПЦЯ

(За браком місця і через власну цнотливість подаю не всі 22 способи, а тільки найперспективніші.)

1. Перш за все, повір, що ти — надзвичайно приваблива. Немає хлопця, який би встояв перед твоїми чарами — якщо ти справді думаєш, що ти найпривабливіша у світі! А відтак — негайно припини:

- сміятися, прикриваючи рукою рот через те, що у тебе щілина між передніми зубами — в Алли Пугачової така сама, а її всі люблять;
- забороняти собі носити короткі сукні через повні ноги — подивись на ту ж таки Пугачову або Руслану Писанку;
- замазувати кремом родимку над верхньою губою — Сінді Кроуфорд з нею стала топ-моделлю...

2. Якщо справді вважаєш, що маєш якісь вади фігури, приховай їх — зате обов'язково і постійно підкреслюй свої достоїнства!

3. Хоча б зобрази з себе велику футбольну вболівальницю: о, який симпатичний Шевченко! Яка зачіска у Гусина! Які красиві ноги у Шовковського... Хлопці легко клюють на футбольну тему.

4. Розмовляючи з новим хлопцем, уникай розмов про своїх «колишніх» — особливо, вихваляючи їх.

5. Розкажи йому цікавий сон, героєм якого був... саме він. До того ж — саме героєм, в якого варто закохатися. Розповідати про це треба дещо іронічно: «Ти ніколи не повіриш, хто мені наснився вчора...» — мовляв, от сміхота! Ви обидвоє посмієтесь. Але лестива думка вже западе йому в душу.

6. Здригнись від жаху! В кіно, коли мертві вилазять з могил або маньяк заносить ніж над черговою жертвою, схопи його за руку і затремти. Немає такого хлопця, який би тепер не прагнув будь-що захистити таку милу дівчинку, як ти.

7. Здригнись від холоду! Варіант попереднього способу, годиться, коли він проводжає тебе ввечері додому.

8. Попроси у нього ковточок «Коли» або ложечку морозива — саме з його пляшки або саме його ложечкою: «А тепер я хочу дізнатися, про що ти думаєш!..» Хлопці мліють від таких пропозицій.

9. Напиши йому лист. Ну хоча б записку — тільки для нього і ні для кого іншого. Хай трохи погордиться, що йому пишуть.

10. Під час прощання біля дверей зміни голос. Розсіяний погляд, притишений і на тон знижений голос у мить прощання — це те, через що він не засне до ранку. Він — твій!..

...Тут я мушу перервати лист Оксани Скибун, бо, врешті, справу виконано: він — твій! Але в мене одразу виникає запитання: а чи надовго? Віддаю належне Оксанчиній кмітливості, практицизму, натхненності у справі зваблення нас, хлопців, і подумки аплодую! Але запитання не знімаю: справді, хлопчаків спіймати у пастку доволі просто. Але чи довго ці телепні не розумітимуть, що їх спіймали, наче карася на тісто?.. І що станеться потім, коли зрозуміють?.. Боюся, тоді буде непереливки, не до жартів! А тому натхненно пишу заголовок наступного розділу:

З КОХАННЯМ НЕ ЖАРТУЮТЬ!

Написавши такий чудовий заголовок, я зовсім не маю на увазі, що кохання — то страшенно похмура й нудна штука, яка не виносить жартів, розіграшів і приколів. Усе якраз навпаки — коли за-

кохуєшся, дуже навіть хочеться радіти, сміятися і веселитися. Особливо — коли поруч коханий.

Але тут такий нюанс з'являється. Один письменник на ім'я Оскар Уайльд колись їдко висловився в тому розумінні, що закоханість починається з того, що людина обманює себе, а завершується тим, що обманює іншу людину. Тільки не проси мене передати письменнику, що він помиляється, бо він все одно вже помер. Так і не ознайомившись з науковими працями сучасних соціологів, про які я сьогодні хочу прочитати перспективну лекцію.

Отже, дивне і незабутнє почуття, яке зветься коханням, рано чи пізно накочує практично на кожну людину. Як правило, накочує раптово і несподівано. Все так незнано, тривожно, заманливо... Ох, важка ця справа — кохати людину. Та до чого ж солодка! Особливо — попервах. Тому що з часом можуть з'явитися зовсім інші смакові відчуття. Як писав поет Фет, «что было сладко, горько стало...» А далеко не всім смакує, коли гірко...

От я майже навмання беру лист із своєї пошти і читаю:

«Пише тобі дівчина, яка відчула, що таке кохання. Мені зараз 15 років. Два роки тому я покохала хлопця. Мені здавалося, що й він закоханий. Нам було добре вдвох, і ми весь вільний час проводили разом, майже не розлучалися... Та раптом щось сталося. Він ніби перестав помічати мене, слухав неуважно, на дискотеках почав танцювати з іншими дівчатами, а не тільки зі мною... Тоді я зателефонувала йому і відверто спитала: «Ти не хочеш мені щось сказати, Юрко? Це — усе?..» Він мовчав, і я зрозуміла, що йому нічого мені сказати. Іноді я чую від подруг, що він кохає мене, але я не вірю. Кажуть, що в такому віці кохання не буває. Але скажіть мені: хіба може звичайне захоплення, цікавість тривати два роки, зіпсувати життя, зламати всі мрії?..» Кіра.

Пригадуєте: «что было сладко, горько стало»?.. Мені безмежно шкода Кіру, та не менше я жалію і «підступного» Юрка — тому що вони обидвоє практично ні в чому не винні. А хто тоді винен?.. Чую ваші запитання і відповідаю: час! А ще — неготовність до розвитку почуттів. Два роки у юному житті — термін чималенький, кохання простягається у часі, це не одна солодка мить, а сила-силенна таких миттєвостей (і не тільки солодких), які складаються у дні, місяці, роки. А от до цього більшість дівчат і не готові. Вони не дозволяють коханому спуститися з небес на грішну землю, вимагають, щоб він завжди залишався саме таким, як на самому початку кохання.

Як не прикро, але мушу вас розчарувати. Як і кожна ніжна рослинка, кохання потребує постійного догляду, турботи. Кохання має свої закони: періоди теплих стосунків можуть змінюватися періодами охолодження почуттів. А соціологи, з якими так і не встиг познайомитись Оскар Уайльд, взагалі вважають, що кохання у часі проходить п'ять стадій:

1. Глибока, пристрасна закоханість, коли коханий займає всі думки, всю увагу, не залишаючи ні на мить твою свідомість. Саме ця стадія всім найкраще знайома і найсолодша.

2. Минає час — і відбувається деяке охолодження, ти рідше згадуєш коханого, якщо його немає поруч. Проте кожна зустріч з ним повертає відчуття закоханості.

3. Відбувається подальше охолодження, навіть поява коханого не гарантує відродження позитивних емоцій. Необхідно, щоб він зробив щось приємне, таке, що підтверджує його любов. Це — стадія звикання. Чесно кажучи, в цей час найкраще ненадовго розлучитися — поїздка на канікули або тривалі тренування з фітнесу повернуть радість від нової зустрічі. Інакше...

4. Інакше доведеться пережити неприємний період: коханий уже не тішить, а дратує тебе. Особливості його зовнішності або якісь звички здатні з достоїнств перетворитися на недоліки, можуть виникнути неприємні розмови... Тобто — треба зникнути з очей коханого на тривалий час. Тоді, можливо, все ще владнається.

5. Кохання вже ладне перетворитись на ненависть! Забуті всі приємні слова і вчинки, ти бачиш виключно негативні риси свого вчорашнього коханого. І навіть якщо зараз ви вирішите трохи відпочити одне від одного, навряд чи вам пощастить повернути кохання...

Жахливу картинку я змалював, чи не так? Але краще заздалегідь знати, які пастки можуть очікувати на вас попереду. Навіть якщо зараз тобі надзвичайно солодко кохати і бути коханою. Та якщо вам зараз добре бути разом, не поспішайте з головою пірнути у море кохання — спочатку навчіться дружити! Тільки за такої умови не будете втомлюватися одне від одного. Ну, в крайньому разі, перепочинете трохи на самоті — і життя знову заграє веселкою. Хоч на деякий час треба розлучатися — від цього кохання тільки міцнішатиме.

Чого всім і побажаю на прощання. Адже кохання — така штука, жартувати з якою небезпечно!

Риба, смажена в тісті

Тріска (льодяна риба, короп, хек) — 1000 г
борошно — 200 г
молоко — 500 г
яйця — 2 шт.
олія — 200 г
масло вершкове — 100
сіль за смаком

(Вихід — 1400 г)

Підготовлену рибу (з шкірою) розрізати на порції уздовж хребта, видалити великі кістки, хребет і посолити.
З борошна, молока, яєць з додаванням солі приготувати негусте (як для млинців) тісто. Кусочки риби почергово занурити в тісто, одразу покласти в добре розігрітий фритюр (суміш олії та вершкового масла), обсмажити з обох боків до утворення рум'яної кірочки і вийняти шумівкою.

Сирна запіканка з яблуками

сир – 1000 г
сметана — 250 г
масло вершкове — 100 г
яйця — 2 шт.
крупа манна — 200 г
яблука — 500 г
цукор — 200 г
жир – 40 г

(Вихід — 1800 г)

Сир пропустити крізь м'ясорубку, з'єднати з сметаною, додати манну крупу, яйця, вершкове масло, цукор і добре перемішати. Дно і стінки листа густо змастити жиром. На дно покласти шар сирної маси, потім — шар тонко нарізаних обчищених кислих яблук, посипати цукром і знову покласти шар сиру. Запіканку збризкати розтопленим вершковим маслом і випікати у жаровій шафі.

Вінегрет з зеленим горошком

Буряки — 500 г
морква — 300 г
картопля — 200 г
цибуля ріпчаста — 50 г
огірки солоні — 200 г
зелений горошок консервований — 200 г
часник — 10 г
сметана (майонез) 120 г
олія — 30 г
сіль за смаком

(Вихід — 1200 г)

Буряки моркву й картоплю зварити у підсоленій воді. Буряки обчистити від шкірки, нарізати дрібними кубиками і залити олією (щоб вони не забарвлювали інші продукти). Обчищені моркву, картоплю й солоні огірки також нарізати дрібними кубиками, додати подрібнену цибулю, зелений горошок (консервований) і добре перемішати. Потім посолити, заправити олією з сметаною або майонезом і додати січений часник.
Замість огірків можна покласти кислі яблука (без шкірки й насіннєвого гнізда).
Подаючи на стіл, вінегрет викладають у салатник і прикрашають овочами, які входять до його складу.

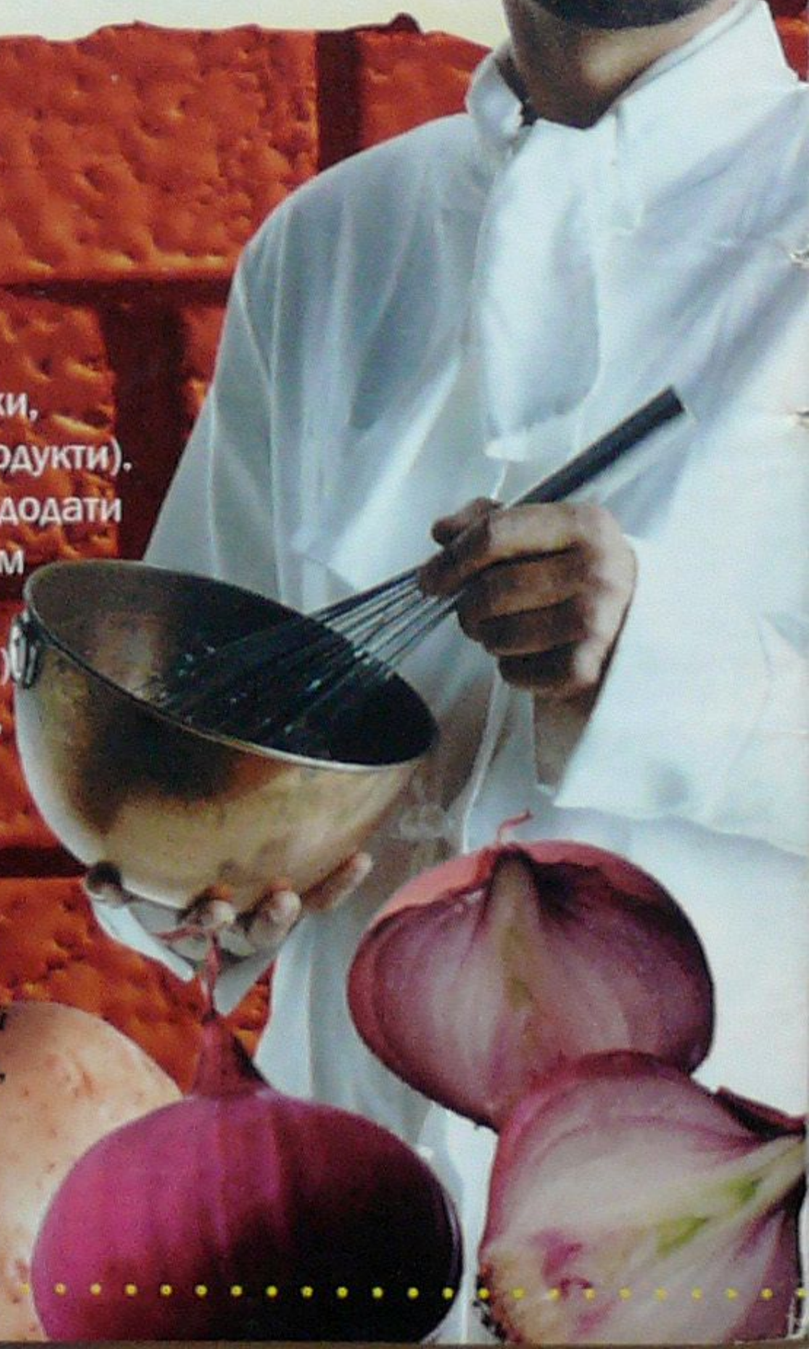

Данаїди
у давньогрецькій міфології 50 дочок аргоського царя Даная, які вбили своїх чоловіків, за що були покарані — приречені вічно носити воду у бездонну бочку. Переносно — бочка данаїд — нескінченна й безплідна робота.

Дафна
у давньогрецькій міфології німфа, перетворена на лавр.

ВІК ЖИВИ — ВІК УЧИСЬ!

Все своє серйозне життя (це десь років п'ять) я любив розігрувати однокласників, перехожих і автобусних контролерів. Та, виявляється, я не сам-один такий на світі! Більше того, часто-густо нас дурять навіть учителі з підручниками!..

Про це я довідався, коли прочитав книжку американця Тома Баргнема, в якій він наводить словник неправильних уявлень людей про навколишній світ, історію, фізику та інші приблизно точні науки. Ось вам кілька прикладів — щоб більше вчителі вас не розігрували!

ВЕРБЛЮД

Весь час нас переконують, що верблюди можуть дуже довго не пити, бо накопичують воду у горбах. І справді — залежно від навколишньої температури, вони можуть не пити від 1 до 8 тижнів. Але ні в горбах, ні в жодному іншому місці ніякого сховища води у верблюдів немає — вони просто майже не пітніють.

ГАРЕМ

Всі вважають, що це таке місце, де під охороною живуть тільки численні дружини заможніх мусульман. А насправді там живуть всі жінки — серед них можуть бути мама, сестри, прислужниці і тільки одна дружина.

ГОРИЛА

Про цю мавпу кажуть, що вона дуже страшна, жорстока і небезпечна: «Не ходіть же, діти, в Африку гуляти — в Африці горили, хижі крокодили...» і так далі. Насправді ж горила —дуже ляклива тварина, якій краще сховатися, ніж нариватися на неприємності.

ДИНАМІТ

Всі ми дуже любимо американські бойовики та вестерни. І сто разів бачили, як герої, рятуючись від погоні, кидають у пічку або комин динамітну шашку. Та вибухає і вбиває ворогів. Однак виявляється, що на динаміт ніяк не впливає висока температура — йому потрібний детонатор.

ОКРІП

Дехто цілком серйозно вважає, що продукти зваряться швидше, якщо вода бурхливо кипітиме. Однак, як би сильно не кипіла вода, її температура нізащо не перевищить 100 градусів. А в горах температура окропу може бути ще менша.

ГЛАДІАТОРИ

Всі знають, що піднятий угору великий палець руки означав порятунок для переможеного гладіатора, а якщо палець повернений униз — то це вірна смерть. Однак це неправда! Порятунок гладіаторові означав стиснений кулак. А от якщо виставлявся великий палець у будь-який бік, тоді вже сподіватися на порятунок було пізно.

ГІЛЬЙОТИНА

Цей апарат вигадав не Гільйотен, а зовсім інший — лікар Луї, який удосконалив смертельну італійську штуковину. А сам Гільйотен просто переконав Законодавчі збори Франції застосовувати цей засіб страти для полегшення страждань засуджених.

«ДЕРЖАВА — ЦЕ Я!»

Так, мовляв, колись виголосив французький король Людовик XIV. Але сам Людовик нічого такого не казав, бо ці слова вигадав письменник і філософ Вольтер.

КЛЕОПАТРА

Єгипетська цариця насправді не була єгиптянкою. Вона походила з родини Олександра Македонського. Все життя розмовляла грецькою мовою і вдягалася як гречанка, а не як єгиптянка.

АДАМ І ЄВА

Про Каїна з Авелем, рідних діточок Адама і Єви, більшість з вас, напевне, знають. Але був у цього подружжя ще один син — Сіф. А в Адама було ще кілька дочок і синів, хоча книга «Буття» Старого заповіту не пише, хто мати цих дітей. Невже Адам стрибав у гречку?..

Ефемериди
щоденні записи найважливіших подій, які велися при дворі Олександра Македонського. Різні астрономічні відомості, обчислені для роду послідовних моментів часу. Ряд комах. Інша назва — одноденки.

Ефеби
в Стародавній Греції повнолітні юнаки (з 18 років), що навчалися військовому мистецтву і відвідували школи риторів, філософів.

НЕОПІЗНАНІ ДОПОТ

Я люблю дуелі. Особливо наукові. Це коли в руках у дуелянтів не пістолети з кулями, а гіпотези з фактами. Тому коли в минулому «Класі» Колібрик викликав мене на дуель щодо НДО, я охоче прийняв виклик. Отже, тепер мій постріл!..

Є таке сильно наукове слово «артефакт». Якщо буквально перекласти його з латині, означає воно: «штучно зроблене». Щоправда, науковці цим слівцем обзивають ще й різні дивні штуки, яких або взагалі бути не могло б, або які при дослідженні починають витворяти щось таке, чого за нормальних умов ніколи не спостерігається і цій штуковині не властиве.

Приміром, ті самі колумбійські літачки та єгипетський планер, про які минулого разу Колібрик запитував — ото і є той самий артефакт. Ну не можуть вони існувати в природі! Проте існують!.. Тому вчені роблять вигляд, ніби тих артефактів узагалі немає. Краще нічого не знати, ніж голову ламати. І як би сильно не тривожили душу сучасного спостерігача НЛО, літальні тарілки, блюдечка і чайники, однак справжні науковці знайдуть привід показати спостерігачеві велику дулю: такого, мовляв, бути не може, бо не може бути ніколи! Ну не вкладаються всі ці факти у граніт науки, бо він є граніт і нічого стороннього не сприймає... Так просто і кажуть: «Якщо колись були на Землі пришельці, то чому ж вони не залишили після себе жодного гвинтика, жодної металевої детальки, зробленої з невідомого металу, га?.. Отож-то!»

Проте альтернативна наука давно вже цікавиться саме тими предметами, які не є творіннями сучасності, а стали надбанням історії. Саме такі предмети отримали назву НДО — Неопізнані Допотопні Об'єкти. Тобто такі, що з'явилися або до початку сучасної цивілізації, або суттєво здивували вже більш старезних дослідників. Розкажу про кілька таких артефактів.

КАМ'ЯНИЙ СЮРПРИЗ АФРИКИ

У місцевості Гона, що на кордоні між Ефіопією і Кенією, американські вчені знайшли найстародавніший на землі робочий інвентар — кам'яні знаряддя віком понад 2 мільйони років. А якщо ти маєш принаймні «задовільно» з історії, то мусиш знати, що перші знаряддя праці не могли з'явитися раніше, ніж 200 тисяч років тому. 200 тисяч і 2 мільйони — різницю відчуваєш?.. За науковими даними, людини в ті часи просто не існувало! А знаряддя праці — вже були! До того ж тисячі кам'яних ножів, сокир, молотків були виготовлені дуже акуратно і навіть витончено, за доволі тонкою технологією каменетесання. Чиї ж руки виготовили ці артефакти понад 2 мільйони років тому?.. І як пояснити, що в іншому місці було знайдено вже не кам'яний, а залізний молот з уламком дерев'яної ручки. Його вже ніяк не можна визнати за результат «гри природи» — він цілком штучного походження. Та виникає запитання: якщо вдавнину на Землю прилітали інопланетяни, навіщо їм такий примітивний молоток?.. Проте така сама особливість притаманна більшості інших Неопізнаних Допотопних Об'єктів.

«ЗАЛЬЦБУРЗЬКИЙ ПАРАЛЕЛЕПІПЕД»

То є найвідоміший серед усіх НДО. Хто вигадав цю назву, тепер уже ніхто і не згадає, бо сам предмет на паралелепіпед схожий дуже мало. Тому залишим назву на совісті пошуковця. А пошуковцем став невідомий нині ливарник заводу містечка Феклабрук (Австрія), який під час завантажування металургійної печі розколов шмат бурого вугілля. На його превеликий подив, всередині виявився металевий предмет.

Він був дивний на вигляд і зовсім невідомого призначення: щось на зразок подушечки, яка замість традиційних краєчків мала рівну борозенку по всіх чотирьох краях.

Цікавий предмет було передано науковцям, а за півроку найрозумніший з них, доктор Гурльт, зробив доповідь про своє дослідження. Виявилося, що подушечка з борозенками є допотопним залізним метеоритом віком у кілька десятків мільйонів років. І хоча борозенки мали штучну природу, ніхто тоді і уявити собі не міг, щоб людська рука могла продовбати їх мільйони років тому... На тому все і скінчилося. Тоді. Бо найцікавіше почалося років за сто пізніше, коли 1968 року з природознавчого музею містечка Феклабрука знову витягли той «метеорит». Тут справа у чому? А в тому, що найголовнішою якістю, за якою вчені визначають залізні метеорити, є наявність у їхній структурі не менше 4% нікелю. А авторитетна експертиза, застосувавши найсучасніші технології, визначила, що в цьому предметі нікелю немає зовсім! Експерти дали такий висновок: предмет «виготовлено» з чавуну, а борозенку було зроблено, можливо, для того, щоб обв'язувати його мотузкою. Ну — хай буде так. Але вік знахідки!.. Невже мільйони ро-

Єгер

солдат особливих стрілецьких частин у ряді армій; спеціаліст-мисливець, який керує полюванням, доглядає тварин у заповідниках і мисливствознавчих господарствах; за феодалізму слуга в поміщицькому господарстві, виїзний лакей.

Євгеніка

наука, яка ставить за мету поліпшення біологічних властивостей людини.

ОПНІ ОБ'ЄКТИ

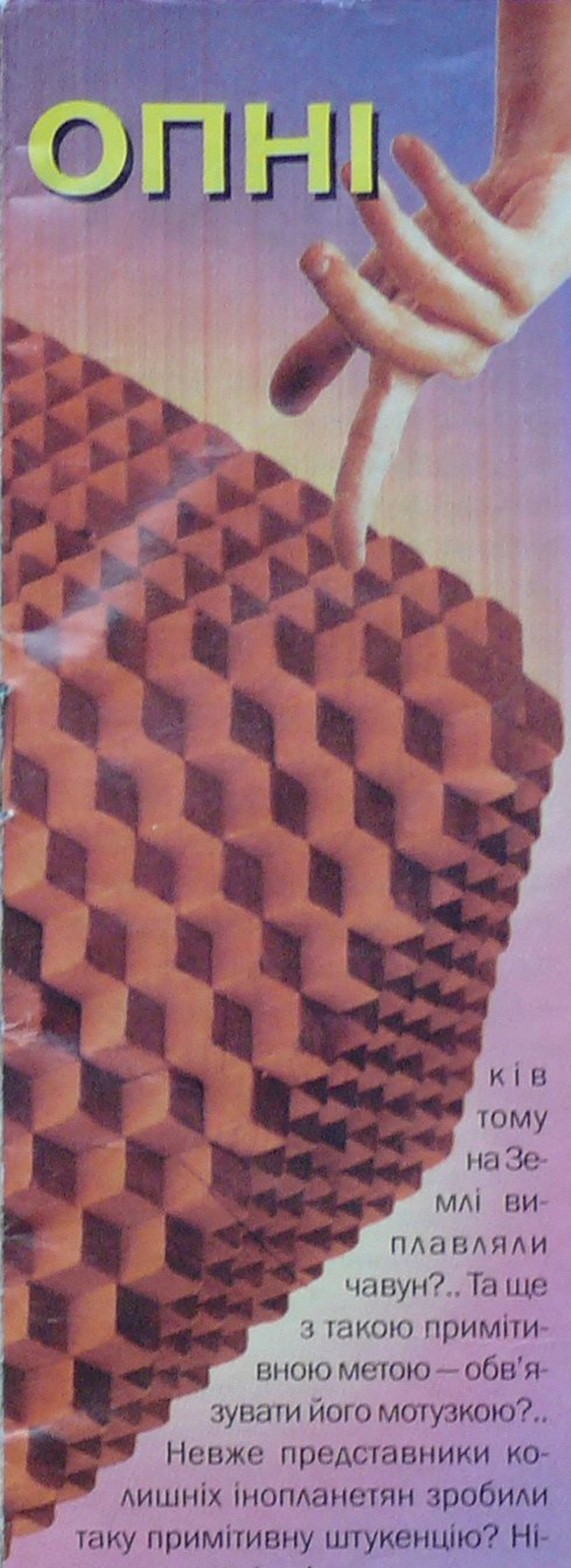

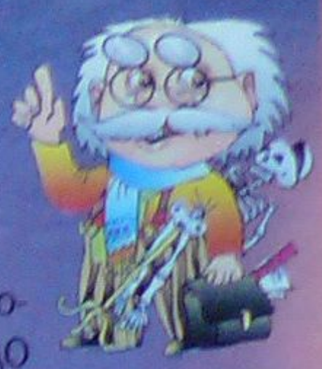

Це просто містика! Ця кулька абсолютно неземного походження — іншої версії в мене немає!»

Схоже, прилетіли якось інопланетяни на Землю, пограли у свій «більярд», а кульки для гри розгубили. Чи не на це натякали брати Стругацькі, пишучи свою повість про сталкерів «Пікнік на узбіччі»?.. Не читали? Тоді біжіть негайно до бібліотеки, поки інші читачі вас не випередили!

Утім, не менше здивувала зацікавлену громадськість ще одна куля, яку підняли екскаватором з восьмиметрової глибини у Східній Європі ще 1975 року. Зовні куля діаметром близько 9 см нагадувала чорне непрозоре скло надзвичайної міцності. Екскаваторник намагався розбити кулю, та де там! Науковці визначили, що глина, в якій знайшли кулю, віком не менше 10 мільйонів років. Тобто людина її виготовити не могла, а це означає, що чорна куля — типовий НДО. Далі було ще цікавіше: рентген виявив у кулі ядро, заповнене невідомою речовиною. До того ж численні розрахунки довели, що речовина має негативну щільність. А на думку найавторитетніших фізиків і математиків, це свідчить про те, що куля є акумулятором енергії, яка складається... з антиматерії!.. Як потрапила ця куля на Землю? Внаслідок аварії на космічному інопланетному кораблі?.. Можливо, й так. Але довести чи заперечити це зараз неможливо: екскаваторник забрав у вчених кулю назад, а суд визнав його дії правильними.

ЦВЯХИ З ДАЛЕКОГО МИНУЛОГО

У XVI сторіччі іспанському віцекоролю Перу, якого урочисто йменували дон Франсіско де Толедо, піднесли знайдений у золотій копальні дивовижний подарунок. Це був 18-сантиметровий сталевий цвях. Його видобули із скелястої брили, яка сформувалася багато мільйонів років тому. Навіть віце-король, який про НДО й гадки не мав, і те здивувався. 1844 року щось подібне знайшов в Англії тамтешній природознавець Девід Брюстер. Наступним відкриттям порадував уже американський Спрінгфілд. Там місцевий житель зберігав удома брилу золотоносного кварцу. Та під час ремонту 1851 року брила впала, розкололася і явила світові «злегка іржавий цвях». Ще декілька цвяхів віком у кілька мільйонів років знаходили і пізніше — аж до наших часів. Так, улітку 1968 року шахтар з горлівської шахти «Кочегарка» на глибині 555 метрів у шматі породи виявив металевий стрижень, який незвичайно виблискував, мав жовтий колір і завдовжки був близько трьох сантиметрів. Дивина та й годі!.. Однак учені чомусь або не звертають на ці знахідки уваги, або їм не дозволяють вивчити знахідку обставини — як з тою чорною кулею. І практично за будь-яким НДО тягнеться хвіст недомовленості і невивченості. Навіть «зальцбурзький паралелепіпед» за 100 років так цілком і не вивчили, не зрозуміли. А скільки подібних знахідок, які мали б здійснити переворот у науці, були просто викинуті на смітник!

Приміром, в американському штаті Невада з великої глибини підняли брилу польового шпату, всередині якої виявився... Ні, вже не цвях, а справжнісінький металевий нарізний гвинт завдовжки 5 сантиметрів. Сенсація!.. Та де зараз той гвинт? Хто вивчав знахідку?.. А можливо, це й був той самий «інопланетний гвинтик», який суворі науковці вимагають пред'явити як доказ візиту космічних пришельців мільйони років тому?.. Де ти, гвинтику? Відгукнись!.. Мовчить, ховається...

Тож давайте разом шукати артефакти, друзі. Домовились?..

ДОПОТОПНИЙ БІЛЬЯРД

Час від часу у копалинах пірофіліту, вік якого 2,8 мільярда років і який добувають у південноафриканській шахті «Вандерстоун», знаходять металеві кульки. Кожна з кульок прикрашена трьома рівними борозенками, що вже само по собі натякає на штучне походження кульок. Та найдивовижніше сталося, коли одна така кулька потрапила до Британського музею. Допитливий співробітник виявив, що кулька, яку поклали у скляну посудину, повільно обертається навколо власної осі і здійснює повний оберт за 128 днів! Більшість учених відмовились коментувати цей факт, проте один з них — геолог з Йоханесбурга Пітер Кноуфорд — зробив грандіозну заяву: «Я не маю жодного уявлення про те, що це таке. Ніколи не повірю!..

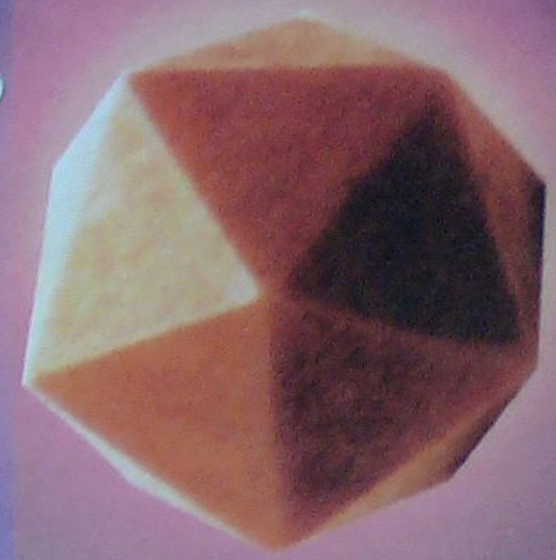

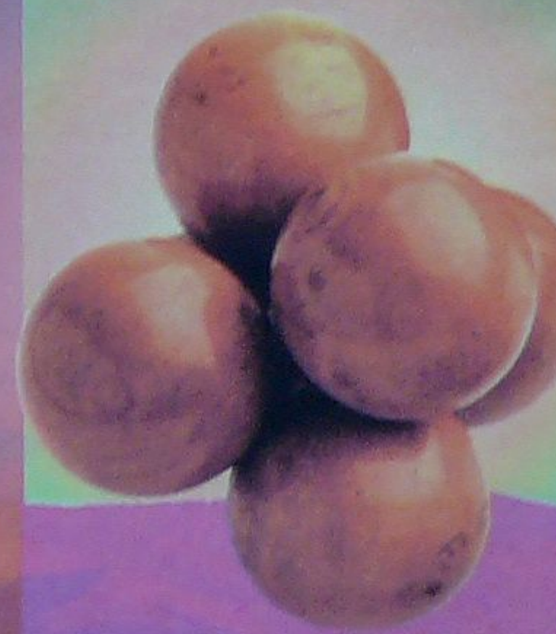

Жуков Георгій Костянтинович (1896 — 1974)

Видатний полководець, який зіграв провідну роль у другій світовій війні. Під час першої світової війни Жуков був офіцером російської царської армії. У 1918 році перейшов до Червоної Армії. Брав участь у радянсько-фінській війні. Під час другої світової війни Жуков керував обороною Москви, іншими найвидатнішими битвами та захопленням Берліна.

ТИТ трагедія

Історія найвідомішої катастрофи людства — загибель «Титаніка» — почалася зовсім не тоді, коли вночі 14 квітня 1912 року один з матросів побачив, як з туману на корабель насувається айсберг-монстр, і не тоді, коли директор-розпорядник компанії «Уайт Стар Лайн» Брюс Ісмей в 1907 задумав побудувати найбільший у світі рухомий предмет, а ще раніше...

Почалася ця містична історія за чотирнадцять років до страшної трагедії. Саме в той період часу Моргану Робертсону не щастило. Він був звичайним журналістом — бігав з блокнотом по лондонських доках, метушився серед відвідувачів страхових судноплавних компаній, а ввечері у своїй маленькій кімнаті писав фантастичні романи про прибульців та про битви із жорстокими динозаврами на далеких планетах. Але Моргану не щастило: видавці відмовлялися друкувати його фантастику. «Напевно, треба максимально наблизитися до дійсності», — вирішив молодий репортер і почав писати новий роман. На ідею цього твору Робертсона наштовхнув приз «Блакитна стрічка Атлантики». Ця символічна відзнака присуджувалася кораблям, які найшвидше долали відстань між Англією та Америкою. Всі крупні пароплавні компанії розгорнули справжню війну за цей трофей. Останній рекорд належав пароплаву «Сіті оф Паріс», який здолав Атлантичний океан лише за 6 днів. Саме Атлантика і стала місцем дії нового роману Робертсона.

Його книжка вийшла у світ в 1898 році під дивною назвою «Марність». В ній розповідалося про те, як в Англії побудували нечуваної величини трансатлантичний лайнер, якому дали назву «Титан». Він вважався нетонучим, найкомфортабельнішим, найрозкішнішим та найшвидкохіднішим у світі. Право здійснити на ньому перше плавання через океан випало на долю найбагатших людей — мільйонерів Старого та Нового Світу. Холодної квітневої ночі «Титан» на повному ходу врізався в айсберг і затонув. Рятівних шлюпок на борту не вистачило, і більша частина пасажирів (а всього їх було біля двох тисяч) загинула...

Читачам не дуже сподобався цей сумний роман, і про «Марність» дуже скоро забули. Пройшло 14 років... Несподівано ім'я мало кому відомого письменника Моргана Робертсона з'явилося на першій сторінці головної лондонської газети «Таймс». Цьому передувало офіційне повідомлення уряду про загибель пароплава «Титанік». Англійці були шоковані. Все, що придумав колись Робертсон, стало жахливою дійсністю, все, до найменших дрібниць. Порівняльна характеристика двох кораблів наведена у таблиці. ▼

І що найдивовижніше: причина, місце і час катастрофи також збігаються. Як на «Титаніку», так і на «Титані» знаходилися мільйонери і представники вищого класу; на обох суднах не вистачало шлюпок і рятувальних жилетів. Перелік цих збігів настільки великий та достовірний, що змушує задуматися: як взагалі могло здійснитися таке передбачення? Газети називали Моргана Робертсона злим генієм, оракулом, ясновидцем. На його адресу йшли сотні листів від удов та сиріт, родичів тих, хто загинув на лайнері. На роман «Марність» було накладене прокляття, і він ніколи більше не видавався, а саме слово «Титанік» стало символом найбільшої катастрофи на морі. Цим ім'ям не було названо жодного з побудованих від тих пір у світі суден.

Отже, одного літнього вечора 1907 року два мільйонери і партнери по бізнесу Брюс Ісмей та Джеймс Пірріє за обідом дійшли до думки, що треба їм побудувати найбільший у світі океанський лайнер «Титанік», аби відкинути далеко назад усіх конкурентів. Від ідей перейшли до креслень. Спочатку хотіли побудувати тритрубний корабель, але Пірріє зауважив, що чотири труби нададуть судну поважніший вигляд. Сказано — зроблено. На «Титаніку» з'явилася ще одна «фальшива» труба суто для вентиляції.

Характеристики

Кількість димових труб, шт.
Кількість ходових гвинтів, шт.
Довжина судна, м
Водотоннажність, тис. тонн
Потужність машини, тис. к. с.
Максимальна швидкість, вузлів

ЛАЙНЕР СТОЛІТТЯ

Перший [illegible] величезний салон для відпочинку, кімнату для куріння, дві пальмові веранди, читальню, обідній салон величиною в три палуби із скляним куполом та турецькі бані з басейном та гімнастичним залом.

У котельні «Титаніка» було встановлено 29 парових котлів, кожен вагою в 100 тонн, пара з яких подавалася у двигуни. Кожен з трьох двигунів міг спокійно розміститися в трьох величезних складських приміщеннях. Судно було оснащене найновішим електротехнічним обладнанням. Світло на борту «Титаніка» під час катастрофи згасло лише тоді, коли він прийняв практично вертикальне положення. Але обладнання працювало навіть тоді, коли воно вже було під водою.

«Титанік» був розділений на 16 відсіків водонепроникними перегородками, які могли активізуватися з капітанського містка чи автоматично при поступленні води. Конструктори вважали, що цього досить і з 48 необхідних рятувальних шлюпок на «Титаніку» було лише 16.

На будівництво корпусу «Титаніка» пішло 1200 тонн заклепок загальною кількістю 3 мільйони штук. Величезний, як будинок, руль «Титаніка» важив 101 тонну. Його перевозили до корабля, поділивши на шість окремих частин. 20 коней-ваговозів було потрібно для транспортування одного з чотирьох 15-тонних якорів. На його будівлі працювало 3000 робітників. І ось «Титанік» спущено на воду (для цього знадобилося 23 тонни жиру, паровозного масла та рідкого мила для змащування направляючих сходнів). І 10-го квітня 1912 року після ходових випробувань найбільший корабель у світі вийшов у своє перше і останнє плавання.

Під час виходу з порту «Титанік» повинен був пройти повз двох інших великих [illegible]ушенік» та американського «Нью-Йорк». В результаті явища «присмоктування», «Титанік» та «Нью-Йорк» почало притягувати бортами один до одного. Як нитки, обірвалися товстезні канати, що тримали американський корабель. Капітан, побачивши небезпеку, віддав наказ зупинити машини, і хоча відстань між бортами двох пароплавів складала не більше трьох метрів, зіткнення вдалося уникнути. Якщо б кораблі все ж таки зіткнулися, то роковий рейс «Титаніка» було б відкладено.

Іншою трагічною випадковістю було те, що океан в той день був абсолютно спокійним, як озеро. За такої погоди вночі матроси побачили смертельний айсберг лише за півмилі, коли корабель йшов на дуже великій швидкості. Якщо б в океані хоч трошки були хвилі, айсберг можна було б побачити за дві-три милі. В такому випадку матроси побачили б білі «баранці» біля підніжжя айсберга. До того ж сама льодова гора належала до так званих «чорних айсбергів», тобто тих, які нещодавно перевернулися у воді. І той бік айсберга, який був повернений до лайнера, мав темно-синій колір, що його практично не видно на тлі нічного моря. Намагаючись обійти айсберг зліва, корабель зачепився за гострий виступ підводної частини айсберга, яка набагато ширша та в 10 разів більша надводної. Цей «шип» айсберга розрізав 100 метрів обшивки корабля, як консервну банку.

Ніхто не знає і ніколи не буде знати, чи це такий неймовірний збіг нещасливих обставин спричинив загибель «Титаніка», чи то дійсно якимось чином вплинуло пророцтво Робертсона. В історії залишилася лише жахлива катастрофа, яка сталася відразу за тими подіями, що ми описали. Весь масштаб цієї катастрофи можна побачити у фільмі Джеймса Кемерона «Титанік».

Титан» з роману «Марність»	Справжній «Титанік»
4	4
3	3
260	268
70	66
60	55
25	25

Леонардо ДіКапріо:

Хто тепер не знає Леонардо ДіКапріо — цього талановитого молодого актора, який зіграв роль бідного художника в найпопулярнішому фільмі сучасності «Титанік»? Та усі знають! Навіть ті, хто «Титаніка» ще й не бачили!.. А у дівчат усього світу (уявіть собі — навіть у Киці!) з'явилася нова хвороба — «леонардоманія». Вони збирають його фотографії, чергують біля його будинку, бачать його у снах і сором'язливих дівочих мріях... «Звідки ж узявся цей конкурент?» — ревниво гадають всі інші парубки. «Хто він, цей чарівний принц?» — гарячково шлють до «Класу» листи і телеграми наші дівчатка...

Персонально для Киці, а також для всіх інших читачів «Класу» — розповідаю!

Леонардо народився в бідному каліфорнійському кварталі, недалеко від «фабрики мрій» — Голлівуду. Його мати Ірмелін Іденбіркен, переїхавши до Америки, зустріла в коледжі свого майбутнього чоловіка Джорджа ДіКапріо. Він був наполовину італієць та наполовину німець. Прізвище ДіКапріо вказує на походження його італійських предків з острова Капрі.

Мати Леонардо згадує, що вона обрала ім'я для своєї дитини, коли стояла в галереї «Уфіцці» у Флоренції та роздивлялася полотно Леонардо Да Вінчі. В цей момент вона несподівано відчула, що дитина поворухнулася в ній. І тепер молода зірка Леонардо ДіКапріо наполягає, щоб його називали саме Леонардо, а не просто Леонард, і лише родичам та дуже близьким друзям дозволяє називати себе Лео.

Сімейне життя його батьків було невдалим. Вже через рік після народження сина вони розлучилися. Саме тоді, щоб не травмувати дитину, батьки відправили Леонардо з його бабусею та дідусем у круїз на радянському пароплаві «Лев Толстой». Леонардо взагалі часто бував у батьків своєї матері в Німеччині під Дюссельдорфом. Саме тому він досить непогано володіє німецькою мовою. Цікавий ще той факт, що в дитинстві Леонардо дуже часто приймали за дівчинку.

Хоча в батька Леонардо і була вже нова сім'я, він все одно проводив багато часу з Лео. Вони гуляли парками розваг, відвідували музеї, разом читали комікси. Саме від свого батька Леонардо взнав, що син його нової дружини Адам Стар знявся у телевізійній рекламі пластівців. «Скільки Адаму заплатили за це?» — спитав Леонардо батька. «Приблизно 50 тисяч доларів», — відповів Джордж. З тих пір Леонардо невпинно прохав і благав батьків віддати його на телебачення. І вже в п'ять років він вперше з'являється на екрані. Ірмелін та Джордж почали постійно навідуватись в агенції з розшуку талантів, але справа виявилась не такою вже простою. Один кіноагент вважав, що в Леонардо «неправильна зачіска», інший порадив змінити ім'я на «Ленні Вільямс»... Одне слово, після дебюту Лео кілька років ніде не знімався. Але, на щастя, знайшовся-таки агент, якому сподобалась і зачіска, і ім'я. Отже, у віці 14 років Леонардо ДіКапріо знову знімається на телебаченні — в рекламі колекційних моделей автомобілів.

Після цього були ролики про іграшки, велосипеди, жувальну гумку і так далі. За невеличкий проміжок часу він бере участь в 30 рекламних роликах та учбових фільмах про безпеку на вулиці і вдома та про те, як поводитись із батьками-наркоманами. Леонардо ніколи не вчився акторської майстерності. Він каже, що завжди намагався схоплювати все відразу, на місці, слідувати порадам режисера і думати про суму гонорару, який заплатять в кінці зйомок.

Але продюсери скоро відмітили неабияку обдарованість хлопчини і вирі-

історія зоряного хлопчика

шили, що він здатний на більше. Спочатку йому було запропоновано невеличку роль неслухняного підлітка у відомому серіалі «Лессі». Потім Лео грав хулігана в мильній опері «Сторонні» та юного алкоголіка в «Санта-Барбарі». Два наступних серіали — «Батьківство» та «Зростаючий біль» були вже серйозними роботами, які принесли Леонардо першу популярність та перші фотографії на обкладинках молодіжних журналів. У той же час він спробував показати себе і на великому екрані в кіно. Ця спроба завершилася повною невдачею. Фільм, в якому знявся Лео, був третьою частиною типового «ужастика» «Кріттерс». За словами самого ДіКапріо, це, можливо, був найгірший фільм в історії Америки.

Натомість його наступний фільм став першим кроком на шляху до всесвітньої слави. Саме завдяки своїм акторським здібностям він у 1992 році був обраний серед 400 претендентів на роль у стрічці «Життя цього хлопця», де грав разом з самим Робертом Де Ніро. У своїй новій картині «Що їсть Гілберт Грейп» ДіКапріо повинен був грати інваліда, прикутого до крісла. Готуючись до ролі, Лео відвідав декілька лікарень, передивився купу записів і виконав роль з такою достовірністю та силою, що в 1994 році Академія кіномистецтв США назвала його одним з кандидатів на отримання премії «Оскар» за кращу роль другого плану. Щоправда, того року Леонардо цю премію не отримав (вона дісталася Томмі Лі Джонсу за фільм «Утікач» з Гаріссоном Фордом у головній ролі), але і без неї ДіКапріо став вважатися одним з найперспективніших акторів Голлівуду.

Наступні два фільми з його участю підтвердили цю репутацію. Його кар'єра вже не знала невдач та занепадів. Спочатку він неперевершено зіграв хлопця-наркомана у фільмі «Баскетбольні щоденники», а після цього не менш блискуче виконав роль Ромео у сучасній версії безсмертного твору Шекспіра «Ромео і Джульєтта».

Коли задумувався фільм «Титанік», ДіКапріо вже був настільки авторитетним, що компанія «20-те століття Фокс», яка фінансувала найдорожчий (300 мільйонів доларів) в історії Голлівуду кінопроект, сама рекомендувала режисеру Джеймсу Кемерону Леонардо на головну роль. Спочатку режисеру здавалося, що Лео бракує якостей, необхідних для виконання цієї ролі, але після особистої розмови з актором він зняв усі свої заперечення.

Під час виснажливих зйомок «Титаніка» в Мексиці кіногрупа працювала по 17 годин на добу. Половина цього часу, як жартує Кемерон, йшла на те, щоб загнати Леонардо у спеціально збудований басейн на 50 мільйонів літрів. В усьому іншому Лео був неперевершений. «Він — актор сторіччя», — сказала про ДіКапріо його партнерка по фільму Кейт Уінслет.

Справжній зоряний час, що настав для Леонардо після прем'єри «Титаніка», перший мільйонний гонорар та захоплення дівчат, за твердженнями друзів, аж ніяк не зіпсували Лео. Він досі спілкується із старими товаришами і не відчуває себе багатою людиною, шукаючи для свого нового сріблястого «БМВ» безкоштовну стоянку, щоб заощадити пару доларів. Він полюбляє веселитися і бешкетувати, але дуже засмучується, коли чує якісь неправдиві чутки про свої романтичні захоплення та вживання наркотиків.

Зараз він мріє про те, щоб купити мамі і татові по будинку, і розмірковує над тим, де зніматися далі. Остання його робота в екранізації роману Олександра Дюма «Залізна Маска» вже за перший тиждень прокату зібрала 17 мільйонів доларів, ледве не витіснивши з першого місця сам «Титанік». Такому успіху стрічка, бюджет якої складав «лише» 40 мільйонів доларів, завдячує виключно Леонардо ДіКапріо, що зіграв дві ролі — короля Людовика XIV та його брата Філіпа.

Найменша сума гонорару, яка згадується в останніх пропозиціях Леонардо, становить 15 мільйонів доларів. Подивимось, що буде далі.

Fan mail:

C/O Addis-Weschler and Associates
955 South Carrillo Drive Suite 300
Los Angeles, CA 90048
USA

Історія купальника

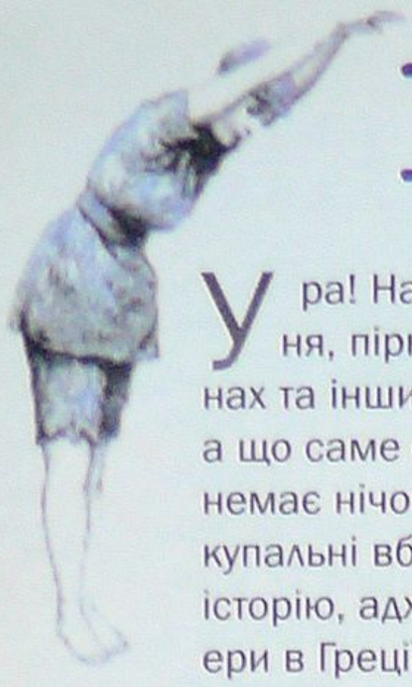

Ура! Нарешті знову настав сезон купання, плавання, пірнання, булькотіння, катання на катамаранах та інших водних процедур. Саме час подумати, а що саме одягати, коли роздягаєшся. І тут немає нічого дивного: мода на різноманітні купальні вбрання має свою довжелезну історію, адже ще у 350 році до нашої ери в Греції дуже популярними і модними були масові купання, під час яких чоловіки та жінки вдягали спеціальні тоги, призначені для плавання. Після цього про спеціальний одяг для водного відпочинку не згадували аж до 18-го сторіччя, коли було відкрито цілющі якості мінеральних джерел та морської води. Тоді жінки переодягалися у фланелеві сорочки з довгими рукавами та «купалися» у спеціальних кабінках на колесах, які за допомогою коней затягувалися у море. І така нісенітниця тривала аж до початку 19-го сторіччя, коли купання знову набуло статусу публічного захоплення. Саме тоді дизайну пляжних костюмів стали приділяти неабияку увагу.

У 1860 році серед англійських та французьких дівчат великою популярністю користувалися вовняні костюми, прикрашені тасьмою, з широкими штанами-шароварами.

На початку 20-го сторіччя жіноче купальне вбрання ставало дедалі коротшим та зручнішим, як, наприклад, цей бавовняний костюм 1902 року.

Ці купальники з вовни були зроблені в 1920-му році. Вони прилягали до тіла і тому у свій час вважалися дуже відвертими. Простий геометричний дизайн характеризує основні напрямки в моді того часу.

Дизайн «Арлекін»

У 1930 році купальники стали ще більш відкритими. В деяких була одна лямка для шиї, як у цьому клітчастому жіночому костюмі. Цікаво, що у чоловічому костюмі, як і в жіночому, є невеличка спідничка. Тільки наприкінці 30-х чоловіки почали вдягати плавки, а жінкам було запропоновано купальники, які складалися з двох частин.

Купальник зразка 1950-х років, прикрашений оборками. ▼

Цей костюм 1920-х років пошито з шовку. Додаткова тканина вшита, щоб додати повноти на стегнах. ▶

Щоб зберегти зачіску сухою під час купання, широко використовувались всілякі капелюшки для плавання. Цей капелюшок з еластичної гуми датується 1915 роком. ◀

На початку розвитку купальної моди костюми шили завжди темних кольорів, оскільки світлі костюми при намоканні ставали прозорими. Цей трикотажний чоловічий купальний костюм було виготовлено 1909 року. ▶

Гудзики дозволяють легко одягати та знімати купальник

Наприкінці 19-го сторіччя жіночі купальні костюми почали скорочуватись. Під тунікою цього купальника 1890 року — панталони довжиною до коліна. ▼

◀ Найвідвертіший стиль «бікіні-мотузочка» було впроваджено в 1970-х роках. Відвертіше вже немає куди.

Чепчик

Лямка для шиї

▲ Купальник з двох частин «бікіні», названий на честь тихоокеанського острова, з'явився в 1946 році. Він мав лямки для плечей та шиї.

◀ Цей незвичний літній костюм датується 1940-м роком. Гудзики застібаються зигзагом: вниз по тілу, вздовж талії та зліва по стегну.

▲ Вручну зв'язані костюми 1930-х років були дуже незручними: в них було жарко, і вони ставали дуже важкими, коли намокали. Так було недовго і втопитися.

М

«ТИТАНІК» — НАДНО. ПІСНЯ — В ЛЮДИ!

Celine DION

Якось днями приходить до мене в гості Киця. Побачила на стіні новий плакат — і питає:

— А це що за краля?

Я ледь з табуретки не впав: Киця, яка до дір зацілувала фотокартку улюбленого свого ДіКапріо, не знає Селін Діон!..

— Це, — відповідаю чемно, — Селін Діон, канадська співачка, яка записала пісні для фільму «Титанік».

— Ой, «Титанік»! — захвилювалася Киця. — Мерщій розкажи мені про цю співачку!..

І я розповів...

Коли на початку 80-х років юна дванадцятирічна дівчинка з багатодітної сім'ї перемогла у музичному конкурсі дитячих талантів на місцевому телебаченні канадського міста Квебека мало кого приголомшила ця подія. Ну, батьки зраділи. Але доля посміхнулася Селін, адже на неї звернув увагу Е.Марне — автор багатьох відомих пісень, який працював із зірками світової слави — Мірей Матьє і Клодом Франсуа. Його підтримав Рене Анжелін, який охоче став менеджером та продюсером талановитої співачки (а згодом також і її чоловіком). Ось ці двоє і зробили все можливе для того, щоб ім'я Селін Діон стало відоме у всьому світі.

Зараз їй 28 років. Вона була однією з 14 дітей у музичній сім'ї. Вчилася неохоче, а в 15 років і взагалі залишила школу. «Я і тепер усвідомлюю правильність вибраного шляху, — говорить Селін. — У школі почувалася незручно, не могла сконцентруватися і тільки мріяла на уроках. Загальноосвітня школа не всім підходить, а та школа життя, яку я пройшла, навчила мене значно більшого».

Завдяки Е.Марне та Р.Анжеліну, Селін швидко завоювала серце співвітчизників. А такі пісні з її першого альбому, який мав шалений успіх, як «Дружба чи кохання» та «Я так тебе кохаю», стали ледь не гімнами першому коханню та любові до матері.

У 1991 році Селін «завоювала» США. Американські гастролі підтвердили справжній талант співачки і переконливо засвідчили появу зірки світового масштабу. Якщо у себе в Канаді Селін співала французькою мовою, то спеціально для виступів у США усього за кілька місяців вона вивчила англійську. Її стихія — пісні про кохання. «Я дуже романтична людина і люблю кохати»,— говорить Селін. Тоді ж у Штатах Селін Діон записує пісні до саундтреків фільмів «Безсоння в Сіетлі», «Красуня та чудовисько». За виконання пісні до мультфільму «Красуня і чудовисько» Селін отримала «Оскара» — і одразу стала шалено популярною.

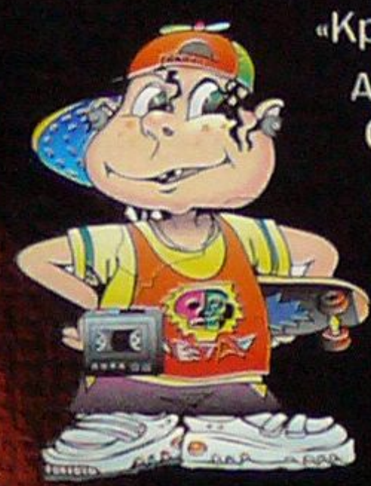

Але було таке, що постійно зваблювало і притягувало. Вона мріяла виступити у столиці історичної батьківщини своїх батьків — у Франції. 28-29 вересня 1994 року Селін заполонила і приворожила своїм голосом тисячі парижан у всесвітньовідомому залі «Олімпія».

Нині Селін Діон — це не тільки сцена, музика і пісні. Співачка має власний міжнародний фан-клуб, яким керує одна з її сестер, збудований на власні кошти медичний дослідний центр для лікування онкологічно хворих дітей у Квебеку та мережу не дуже дорогих кафе та ресторанів. У вільний час вона залюбки відвідує свої володіння. З-поміж усього Селін надзвичайно любить дітей, які до безтями закохані в її пісні і завжди просять автограф.

Смерть однієї з племінниць, яка померла від злоякісної пухлини, так вплинула на співачку, що на її прохання була написана пісня «Хети», яка звучить як реквієм-туга матері за дитиною. Адже є у світі сила любові, яку не здолати нікому, бо вона сильніша за саму смерть.

Вона співає французькою та англійською мовами і зараз має все, що може бажати собі людина, яка зробила кар'єру в шоу-бізнесі: мільйонні гонорари, славу, прихильників таланту, перші місця в хіт-парадах. «Сцена — це єдине місце, де я почуваю себе неймовірно комфортно,— каже Селін.— Це те місце, де тільки я одна знаю, що необхідно робити, і ніхто мені не має права вказувати».

Селін Діон

MY HEART WILL GO ON

(Пісня з фільму «Титанік»)

Every night in my dreams
I see you, I feel you
That is how I know you go on
Far across the distance
And spaces between us
You have to show you go on

Refrain:
Near, far, wherever you are
I believe that the heart does go on
Once more you'll open the door
And you'll hearing my heart
And my heart will go on and on

Love can touch us one time
And last for a lifetime
And never let go till we're gone
Love was when I left you
One true time I hold to
In my life we'll always go on

Refrain:

You're here
There's nothing I feel
And I know that my heart will go on
We'll stay forever this way
And my heart will go on and on

Н

Марина Одольська: "Люблю одного, закохуюся щотижня"

Дата народження? . . . . . 25 листопада.
Знак Зодіаку? . . . . . Стрілець
Музична освіта? . . . . . 1 курс Київського інституту культури.
Дитяче прізвисько? . . . . . «Маріучча».
Ким хотіла бути в дитинстві? . . . . . Перукарем (і досі хочу).
Чи часто закохуєшся? . . . . Люблю одного, а закохуюся щотижня.
Чи віриш у кохання з першого погляду? . . Я ще цього не відчула.
Коли вперше закохалася? . . . . . В 11 років.
Найбільший успіх у житті? . . . . . Те, що є тепер.
Найбільше розчарування? . . . . . Те, що не стала перукарем.
Скільки років хотіла би жити? . . . . . Скільки Бог дасть.
Чи не лякає слава? . . . . . Набридає.

Улюблені:

Шкільні предмети? . . . . . Співи.
Вид спорту? . . . . . Фрістайл.
Свято? . . . . . День народження сина.
Квіти? . . . . . Ті, які дарує коханий.
Тварина? . . . . . Собака.
Заняття? . . . . . Гратися з сином (синові 3,5 роки), тоді сама стаю дитиною.
Страва? . . . . . Салат з крабових паличок.
Місто? . . . . . Кам'янець-Подільський.
Автомобіль? . . . . . «BMW».
Спортсмен? . . . . . Лілія Підкопаєва.
Актор? . . . . . Джон Траволта.
Поет? . . . . . Олександр Бригінець.
Композитор? . . . . . Олег Харитонов.
Виконавець? . . . . . Б.Бйорк.
Пісня? . . . . . «Божевільна».
Казка? . . . . . Молдавські народні казки.
Книга? . . . . . «Щоденник одного генія» С.Далі.
Гасло? . . . . . «Не хвилюйся, все буде набагато гірше, ніж ти думаєш».

Побажання читачам журналу «Клас»? Журналу „Клас" і всім дітям, які його читають і полюбять, на згадку! М. Одольська

ТВІЙ ЛІТАК

Я кінцева зупинка блукань.
Ти не підеш в мій бік. Бо не час!
Я для тебе незвідана грань,
Я життя новий лік. Бо не час.
Цілий світ обійдеш, зб'єшся з ніг,
Та себе не знайдеш. Бо не час.
Потім скажеш: «Робив все, що міг.
Що не міг, робив теж». Бо не час,

Приспів:
Твій літак. Я тебе не питаю нічого.
Бачу й так, що тобою блукає дорога.

У дівчат день чекання за сто.
Люди кажуть мине. Буде час.
Ти приб'єшся, мов жовтий листок,
Відшукаєш мене. Буде час.
(повт. 1 част. 1 куплета)

Приспів.

◄ **Конкурс «Упізнай мене»**

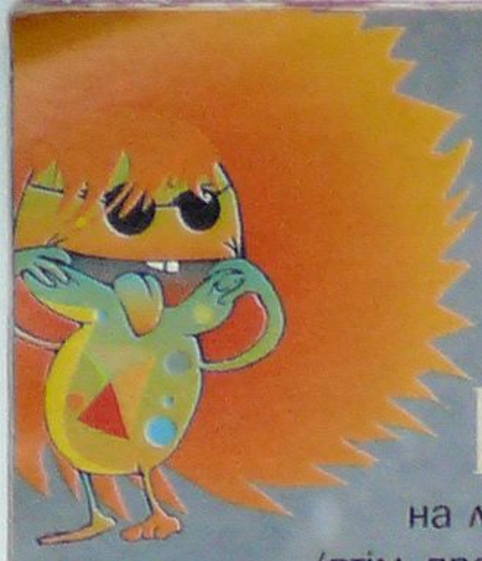

ЗОЛОТІ РОДИМКИ

Мадонна має родимку над верхньою губою. Сінді Кроуфорд — на лівій щоці. Елтон Джон — на стегні (втім, про це знає далеко не кожний)... Але найголовніше те, що саме родимки стали предметом упізнавання для багатьох «зірок», їхніми візитними картками, до того ж — справді золотими!.. Скільки рекламних компаній і кінорежисерів уже спокусилися «золотими» родимками Сінді Кроуфорд або Мадонни!.. Не випадково ж більшість початкуючих артистів так і прагнуть почепити на видне місце (а це не обов'язково обличчя!) штучну родимку — так звану «мушку».

Втім, ще не так давно (у п'ятнадцятому сторіччі) родимки вважалися відзнаками диявола, а жінкам, які мали родимки, загрожувало спалення на вогнищі!.. Однак згодом кари інквізиції полегшилися. Більше того — за часів Ренесансу набула поширення думка, ніби й обличчя Венери прикрашала родимка. Саме тоді й з'явилася мода на штучні «мушки», бо кожній дівчині хотілося бодай у чомусь бути схожою на Венеру. І саме тоді ж сила-силенна дипломованих «родимкознавців» почала складати атлас, завдяки якому родимки визначали характер і долю людини. Вам цікаво порівняти?.. Тоді — порівнюйте!

ДЕ МОЇ РОДИМКИ?..

На бровах. На правій — ранній і щасливий шлюб. На лівій — навпаки.

На очах. Плямочка у куточку ока свідчить про спокійний і врівноважений характер.

На щоках. На правій — бурхливі переживання у коханні. На лівій — означає, що на шляху до успіху доведеться здолати чимало перешкод.

На носі. Що б ви не робили, на вас чекає шалений успіх.

На губах. Ознака веселого характеру. Ви чуттєві, небайдужі до розкошів, не любите зайвої відповідальності. Родимка над верхньою губою свідчить про надзвичайну жіночість і схильність до кокетування. Під губами — у коханні ви вельми поміркована особа.

На грудях. Якщо родимка з правого боку, ви схильні кидатись з однієї крайності в іншу, життя складатиметься з падінь і злетів. Плямочка з лівого боку сповіщає про щедрий і дещо легковажний характер.

На ребрах. Родимка з правого боку — нерішучість і нетактовність. Зате родимка зліва зазначає, що ви компенсуєте ці якості почуттям гумору.

На талії. Природа нагородить вас багатьма дітьми.

На плечах. Вам притаманний талан. Проте родимка на лівому плечі застерігає про можливі фінансові неприємності.

На кисті. Родимки — знак цікавої кар'єри, щастя, багатства.

На лобі. З правого боку — слава і успіх. Зліва — щасливе кохання.

На вухах. Ви не матимете турбот.

На шиї. Якщо родимка збоку — на вас чекає нелегке життя. Шия позначена спереду — можна сподіватися на видатну кар'єру.

На підборідді. Вас поважатимуть люди.

На ногах. Нерішучість.

На спині. Ви — відкрита й чесна людина, яка схильна буркотіти.

ВОРОЖБА ЗА КУЛЬКОЮ НА КАРТАХ

Чудово розумію, що не всі вчителі люблять карти. Приміром, пані Ганя визнає винятково географічні, а от до гральних ставиться вкрай негативно. Та, на щастя, настали канікули, а це означає, що в карти можна не тільки грати, але й ворожити на них. З чим усіх поздоровляю і зичу щастя! Бо ж ворожити усі починають тоді, коли щастя бракує. Або через нудьгу. Що, власне, одне й те саме.

Отже, цього разу бажано спочатку взяти зернятко пшениці і закатати його у розплавлений віск чи парафін. Так буде правильно. Та якщо ліньки, можна взяти грецький горіх, ліщину або просто скатати кульку з хлібного м'якуша. Ретельно перетасуйте колоду з 36 карт і розкладіть їх одна за одною по колу. Заплющіть очі і киньте свою кульку. Тепер можна очі розплющити і подивитись, на яку карту вона впала.

ТЛУМАЧЕННЯ КАРТ

Черви

Туз — ви маєте вірне серце. Не варто знічуватись, щастя чекає на вас! Вірність завжди винагороджується.

Король — вашу доброчесність запалило кохання, тому варто бути обережним, бо вогонь спопеляє! За таких умов все буде саме так, як ви хочете.

Дама — все здійсниться за три місяці. Однак остережіться проявів власної злості і не демонструйте своїх почуттів.

Валет — той, хто відсутній зараз, не забув про вас. Він сумує у розлуці і нетерпляче чекає на зустріч з вами.

Десятка — ваші думки змінюються, не хвилюйтесь, він (вона) прагне того ж, чого прагнете ви.

Дев'ятка — кохання запалює вашу кров, але не бійтеся отрути — вона солодка.

Вісімка — все у вашій владі, поздоровляю! Але бійтеся образити свого друга, бо це може зашкодити вам.

Сімка — одна наїжджа особа привезе звістку, яка вас обрадує.

Шістка — ваша доброта стане приводом для дружби з хорошою людиною, яка цінує доброту.

Бубни

Туз — ваше щастя віддалятиметься тим далі, чим більше ви сваритимете свого друга. Але все буде краще, ніж ви гадаєте.

Король — вас хочуть обманути! Відмовтесь від усього і не довіряйте вашому другові, його ставлення до вас уже змінилося.

Дама — стережіться свого друга, бо він хоче обманути вас! Проте одна людина врятує вас і стане справжнім другом.

Валет — людина, яка вам подобається, відповідає вам взаємністю.

Десятка — робота прожене ваш поганий настрій. Однак людина, яку ви кохаєте, байдужа до вас.

Дев'ятка — стережіться закоханості! Він (вона) байдужий до вас.

Вісімка — вже невдовзі вас порадує хороша звістка! Майте терпіння.

Сімка — ваш друг має чимало позитивних якостей, а ви володієте його серцем. Ваші побоювання підуть тільки на користь вам.

Шістка — щастя не за горами! Тільки не поспішайте і дослухайтесь хороших порад.

Трефи

Туз — ще не час впадати у розпач. Свою невдачу прагніть перебити якоюсь справою, тоді щастя повернеться до вас.

Король — той, про кого ви думаєте, є великий хитрун. Не варто зустрічатися з ним. Однак, зустрівши, будьте привітними.

Дама — вас кохають, ура! Невдовзі ваше бажання здійсниться.

Валет — навряд чи здійсниться те, про що ви думаєте. А якщо і здійсниться, то не на добре. Заспокойтесь і більше не думайте про це.

Десятка — ваші невдачі швидко минуть, заспокойтесь, і тоді ваше бажання здійсниться.

Дев'ятка — не скаржіться на свою долю. Невдовзі обставини зміняться і ваше серце заспокоїться.

Вісімка — якщо ви зараз кудись поїдете, це позбавить вас неприємностей. Але не поспішайте, не довіряйте своєму серцю. Скорий поспіх може спричинити неприємності.

Сімка — печаль і відчай невдовзі обернуться на радість.

Шістка — не довіряйте першому стрічному, якщо хочете уникнути неприємностей. На вас чекає щастя: ви отримаєте те, на що й не сподівались.

Піки

Туз — старайтесь подружитись з тією людиною, якої зараз уникаєте. Вона може стати корисною для вас.

Король — вас звеселить приємна звістка. Але добро, яке ви зробили, обернеться злом.

Дама — ваш друг нібито збайдужів до вас. Пусте — насправді він щиро ваш!

Валет — ви неодмінно отримаєте те, чого прагнете. Але будьте обережні: кохана вами людина спричинить деякі неприємності.

Десятка — причиною ваших страждань є кохання. Але не хвилюйтесь — ви будете щасливими.

Дев'ятка — не довіряйте своєму другові, бо він може зрадити.

Вісімка — на вас чекає неприємність: той, кому ви вірите, або захворіє, або зрадить.

Сімка — те, що ви замислили, не збудеться. Якщо прагнете щастя, змініть плани.

Шістка — навіть не думайте отримати те, на що сподіваєтесь! А причина тому — ви самі.

Мене, Класного, завжди ображав той факт, що люди вважають, ніби ми, полтергейсти, здатні зробити тільки щось недобре. Не всі ми хуліганимо і лякаємо. Не вірите? Та візьміть, наприклад, мене або всім відомого привида Каспера. Привиди здатні і дружити, і співчувати, і навіть кохати! Кращий приклад цьому — моя давня знайома

БІЛА ДАМА

Чесно кажучи, до людей Біла Дама ставиться доволі дружньо — виводить на шлях тих, хто заблукав, обертає звичайні камінці на чарівні амулети, допомагає знайти копалини золота і срібла. Та люди все одно найчастіше побоюються її, тому Біла Дама починає сердитися через їхню невдячність і жорстокість, а тоді починає мститися.

Зустріти Білу Даму здатний тільки той, хто народився у неділю. Тоді він побачить жінку шляхетної вроди з довгим білим волоссям, у білій сукні з мереживами. А почалося все тоді, коли один англійський хлопчик заліз у гори і знайшов там собі подружку — з яскраво-блакитними очима і вінком з едельвейсів на золотавому волоссі. Цією романтичною дівчинкою була Біла Дама. Вони довго гралися удвох, а наостанок дівчинка подарувала хлопцеві декілька камінців, які яскраво вигравали на сонці. Коли хлопець повернувся додому, він побачив, що камінці перетворилися на золоті злитки.

Минали роки, хлопчик подорослішав і витратив усе золото, яке подарувала йому незнайомка з гір. І сталося так, що чергову свою знайому юнак привів на те саме місце, де колись зустрів блакитнооку дівчинку. І на тому ж місці він освідчився в коханні своїй новій подружці — хоча й не збирався одружуватися.

Біла Дама, яка чула всі ці слова, страшенно образилася. Вона зіштовхнула юнака зі скелі, а дівчині дала ляпаса — а не залицяйся до чужих коханих. Аж до смерті у дівчини залишився на обличчі відбиток долоні, а її діти, онуки і правнуки теж носили такий самий знак...

Що я тут можу сказати? З дівчатами і в звичайному житті буває нелегко. А коли доведеться зустрітися з привидом жіночої статі, то треба бути у сто разів обережнішим. Проте ця, як і наступна моя історія беззаперечливо проголошують, що

НЕ ТАКИЙ СТРАШНИЙ ПРИВИД...

Річ у тім, що мої родичі-привиди не завжди такі агресивні й підступні, як комусь здається. Є й такі, які зовсім не збираються доводити людей до дрижаків, а зовсім навпаки — встановлюють з ними теплі й навіть ніжні стосунки. Подібний випадок стався, наприклад, у родині Добролюбових: їхній прадід Іван, який жив наприкінці минулого століття, все життя кохав чарівну примару.

Там така історія сталася. Коли було йому 30 років, вирішив Іван купити неподалік від Умані старовинний будинок, який продавали дуже дешево. Приїхав Іван до господарів і залишився там ночувати. Та не спалося йому на новому місці. І тут хтось постукав у двері. Уявляєте: ніч, тиша — і хтось стукає... Але відчинив Іван. До кімнати увійшла красуня. Вибачилась, поскаржилася, що не може заснути, що їй нудно. Розговорилися вони про те, про се, про всяке інше. А вже ідучи, пообіцяла красуня ще зайти до Івана. Тільки попросила нічого господарям не розказувати.

Самба

бразильський народний танець, з якого сформувався один з основних елементів сучасних бальних танців. Народну, оригінальну самбу танцюють, ставши у коло, під звуки співу та барабанний бій. Як бальний танець самба дуже змінилася, оскільки на неї сильно вплинула джазова музика.

ПОГЛЯДОМ

Запитуєте, що це таке?.. А от не скажу! І не тому, що такий поганючий, а цілком навпаки — мені хочеться, щоб хтось із вас сам спробував розібратися в цьому феномені. Отак.

Тим більше, що існує ще й феномен пірогенії — саме таку назву дали науковці численним випадкам самозаймання людей. Уяви собі таку картину: ти лягаєш спати у піжамі, прокидаєшся — а піжами нема, згоріла! Думаєш: дивина?.. Та насправді в пірогенії все зовсім навпаки. Приміром, заможний американський комерсант якось уночі прокинувся від пекучого болю — він палав! Яскраве полум'я виривалося з його грудей і правої руки... Лікарі, які приїхали рятувати пацієнта, були шоковані: велетенська дірка в грудях, права рука ніби згоріла зсередини, а піжама, в якій спав комерсант, цілісінька!..

До речі, перші випадки самозаймання офіційно зафіксовані ще у XVIII сторіччі — у Франції, Англії, інших європейських країнах. І щоразу відзначалося те, що на спаленій людині залишався абсолютно цілий одяг. Англійська газета «Дартфорд кронікл» повідомляла про загадкову смерть письменника Дж. Темп Джонсона. Його знайшли мертвим у власній квартирі. Нижня частина тіла цілковито згоріла. Та ні на одязі, ні на білизні, ні взагалі в кімнаті не виявили жодних слідів вогню... А в жовтні 1938 року дев'ятнадцятирічна англійська секретарка Мейбл Ендрюс пішла на танці із своїм женихом. Вони повільно вальсували в парі — аж раптом язики полум'я вирвалися з грудей і спини дівчини! Посеред залу кілька секунд стояв живий смолоскип!.. А жених потім довго доводив поліцаям, що він не палив під час танцю і що взагалі в залі не було вогню (все це довела й експертиза!) — полум'я вирвалося просто зсередини Мейбл...

Зрозуміти і виявити якусь закономірність у проявах пірогенії (так по-науковому називаються випадки самозаймання людей і предметів) ті ж таки науковці просто неспроможні. Вона всюдисуща і ненажерлива за будь-яких обставин. Навіть спеціалісти тільки плечима знизують: ну як може сама собою спалахнути людина, яка на дві третини складається з води і негорючих тканин?.. І навіть вода не може загасити цей диявольський вогонь!

Приміром, у вересні 1991 року на одному бразильському пляжі відпочивала 27-річна Кармен де Патро. Сотні людей побачили, як з вух, носа і рота жінки пішов голубий димок. Вона спробувала підвестися з матраца, але не змогла. Дим все густішав, а за мить всю Кармен охопив вогонь. Люди намагалися зупинити вогонь, заливаючи жінку водою і засипаючи піском — та марно, ніщо не допомагало...

Значно більше пощастило лондонському комп'ютернику Полу Хейесу: погожої днини він ішов багатолюдною вулицею, коли несподівано його голова зайнялася. Інстинктивно Пол затулив очі й обличчя руками і спробував бігти, але жар звалив його на землю. І так само раптово полум'я зникло... Вогонь опалив Полу обличчя, шию і руки — та чоловік вижив! Однак, чому, як і звідки з'явився вогонь, пояснити так і не зміг.

А й справді: чому так відбувається?.. Існують деякі гіпотези. Одні спеціалісти згадують, що в людському організмі є речовини, які у звичайних умовах здатні спалахувати на повітрі. Наприклад, фосфор. Можливо, що за певних умов невідомо яким чином виділяється чистий фосфор, стикається з киснем — і відбувається спалах. Є в організмі й інші горючі речовини: гази, жири, масла, а роль рокового сірника здатна зіграти іскра, яка теоретично може утворитися навіть через різницю електричних потенціалів окремих внутрішніх органів. А один європейський учений, який займається феноменом пірогенії, вважає, що самозаймання можуть викликати сильні стреси...

Отже, гіпотези є. А от справжньої відповіді — немає. То, може, варто і вам, друзі, учитися краще, для того щоб згодом розв'язати ці секрети? Чого вам і бажаю: Нобелівська премія чекає на вас!

Фаберже Петер (1846 — 1920)

російський ювелір французького походження. Був особистим ювеліром російських імператорів, а також інших королівських династій Європи. В найкращі роки філії його ювелірної компанії були в Москві, Одесі, Києві та Лондоні. Особливим попитом та популярністю користувалися пасхальні яйця роботи Фаберже. Після революції 1917 року Фаберже змушений був припинити свою діяльність.

ПАСТКА ДЛЯ ХЛОПЧАКІВ

Якщо комусь з хлопчаків цікаво, у який спосіб дівчиська часто-густо полюють на нас — вільних, незалежних і невинних пацанів, дозволяю нишком зазирнути до сьогоднішнього розділу «Книжки для Киці». Хоча, чесно кажучи, не раджу: ми, «незалежні й невинні», таки насправді ліниві й безтурботні, що тільки й чекаємо, коли нас уже зловить бодай якесь дівчисько. Ну де ти? Ну спіймай мене нарешті, хай тобі грець!..

Але буває саме так, що ніхто на тебе не полює і не ловить. І тоді чимало хлопців починають самотужки виготовляти хитромудрі капкани і пастки. Думаєте, на дівчат вони полюють?.. Дзуськи — виключно на самих себе! І капкани розставляють тільки для того, щоб миттєво всунути туди свою ногу. Або руку. А найчастіше — голову.

Приклад? Будь ласка. Найпоширеніший вид пастки, яку більшість хлопців встановлюють самі і до якої найчастіше й потрапляють за власним бажанням, — це еталон краси. Хлопець вішає собі на стіну плакат Селін Діон, днями й ночами милується на нього, наспівуючи на свій кшталт популярну пісеньку «Потому что нельзя быть красивой такой». І отак з часом виробляє в собі власний еталон краси. З часом — тому що колись починаєш розуміти, що Селін Діон (чи будь-яка інша зірочка з плаката) все ж таки не приїде до тебе в гості й не закохається до нестями. А підсвідомість надокучливо починає змальовувати еталон краси. Власне, ніхто з нас достеменно не знає, яким він має бути, той еталон — окремі риси й параметри собі відзначаємо (скажімо, очі мають бути зеленими, а волосся руде, чи щось таке інше), та вцілому еталонної дівчинки собі не уявляємо. І це, скажу я вам, дуже правильно! Інакше б ніхто з чоловіків у світі, маючи в голові комп'ютерно точні параметри еталону, ніколи б у житті не знайшов такої жінки (це раз), не закохався б у неї (це два), не став би упадати за нею (три) і цілуватися до півночі (чотири), внаслідок чого ні в кого б не було дітей (п'ять) і ми вимерли б, як динозаври (шість, сім, вісім... і до нескінченності). Тож, розумієте, що це таки добре: інакше кому б я давав ці поради?..

Однак деяке уявлення про свій еталон краси ми в голові носимо — і це погано. Бо не звертаємо уваги на безліч привабливих дівчаток, які могли б нас зацікавити, та ми їх не помічаємо, бо не мають вони еталонних рис (це раз), а врешті-решт потрапляємо у пастку, яку самі собі й поставили (два! три! чотири!..)

Не вірите? Тоді згадайте, що робить нормальний хлопець, потрапивши на вечірку, де всі дівчатка такі гарненькі, хоч плач! І перше, що він робить, — це починає обирати найпривабливішу для себе, таку, яка б відповідала його еталону краси. І горе хлопцеві, який таке дівчисько собі надибає!.. Він здатен годинами розважати «еталонну» дівчинку, прагнучи подати себе якнайліпше, якнайяскравіше, щоб у неї очі зволожились від його вигляду і поведінки. Він згодний проводжати її хоч на край світу і здатний цілуватись, аж поки батьки не покличуть... А що далі?.. А далі настає ранок, день, вечір. «Еталон» приходить на домовлене побачення — і тут хлопець починає дивитися на ту дівчинку зовсім іншими очима, прагне відшукати якісь інші, крім зелених очей, важливіші для кохання речі. І буде цілковитим збігом обставин, якщо він ті риси знайде!.. Усе — час прощатися і розлучатися, але... Але емоційно хлопець відчуває себе вже зв'язаним з дівчиною: танцювали ж разом, цілувалися все ж таки... Що робити?..

Отож-то, хлопці — що його робити?.. І ображати дівчину не хочеться. І зустрічатися з нею далі теж несила — різні у вас смаки, різні уподобання, різні інтелектуальні запити. То — що робити?..

А передусім треба повернутися до початку цієї сторінки. А кому повертатися ліньки, повторю: еталон краси здатний привести вас просто в болючий капкан. Та забудьте ви про свою Селін Діон, про зелені очі з рудим волоссям! Подивіться краще навкруги нормальними хлопчачими очима — он скільки чарівних дівчаток ходять, які так і прагнуть завоювати ваше кохання. Хай вони не відповідають вашим еталонам, хай! Натомість — які щирі!..

«Любить — не любить?»

Питання всіх часів і народів! Особливо, коли інших справ немає, наприклад, під час канікул. Або перед екзаменом: чи любить мене вчителька хімії настільки, щоб поставити бодай трієчку?.. Неосвічені люди вважають за краще знущатися з квітки-ромашки, немилосердно обриваючи її пелюстки аж до досягнення бажаного результату. Саме тому ромашка поступово наближається до Червоної Книги як рідкісна квітка. А люди освічені й розумні віддають перевагу тестам журналу «Клас». Саме тому в кіоску журнал не залежується, дістається не кожному, виходить — краще передплатити «Клас» заздалегідь і на цілий рік! Передплатний індекс усім відомий: **40240**. Тож — мерщій на пошту!.. Що, ти вже передплатив?.. Поздоровляю! Та одразу кажу, що тебе «Клас» любить, і поздоровляю ще раз!.. А щодо особи (кохана Киця, кохана не Киця, вчителька перед екзаменом, мама після екзамену — зайве викресли) конкретної, то саме зараз можеш пожаліти ромашку і провести дослідження на 14 запитаннях цього тесту. Це навіть не зовсім запитання, швидше — ствердження, на кожне з яких ти мусиш дати одну з відповідей:

1. **Це саме так і є!** (4 бали)
2. **Напевне, так і є.** (3 бали)
3. **Навряд, чи це так.** (2 бали)
4. **Ні, зовсім навпаки!** (1 бал)

Примітка: оскільки допитливі дівчиська все одно зазирнуть на сторінку для хлопців, то неодмінно скористаються цим тестом. Тоді їм варто замінити слово «вона» на «він». А якщо тобі схочеться дізнатися, як ставляться до тебе друзі, батьки і знайомі, запропонуй цей тест і їм.

СТВЕРДЖЕННЯ

1. Я відчуваю, що можу довірити їй абсолютно все в своєму житті.
2. Я переконаний, що вона добре ставиться до мене.
3. Я можу сказати, що після побачень вона думає тільки про мене.
4. Вона найчарівніша дівчина серед тих, кого я знаю.
5. Для неї я готовий на все.
6. Мені хотілося б бути схожим на неї.
7. Коли мені погано, хочеться ділитися тільки з нею.
8. Я гадаю, що внутрішньо ми дуже схожі одне на одне.
9. Я відчуваю, що тільки від мене залежить, чи буде їй добре.
10. У більшості випадків вона подобається людям під час першої ж зустрічі.
11. Мені приємно відчувати, що вона довіряє мені більше, ніж іншим.
12. Вона дуже розумна людина.
13. Мені було б дуже тяжко, якби довелось жити без неї.
14. Коли ми разом, у нас завжди схожий настрій.

Дай одну з чотирьох запропонованих відповідей і полічи бали.

Максимальна оцінка — 56 балів: це кохання до нестями, до втрати власного «Я». Захоплююче, заманливо — але й небезпечно!

Понад 43 бали — так, ти кохаєш її і користуєшся взаємною симпатією, поздоровляю!

Від 29 до 42 балів — знаєш, людське щастя не тільки в коханні...

Менше 29 — навіщо ти взагалі взявся рахувати бали? Спочатку закохайся, а вже потім поговоримо.

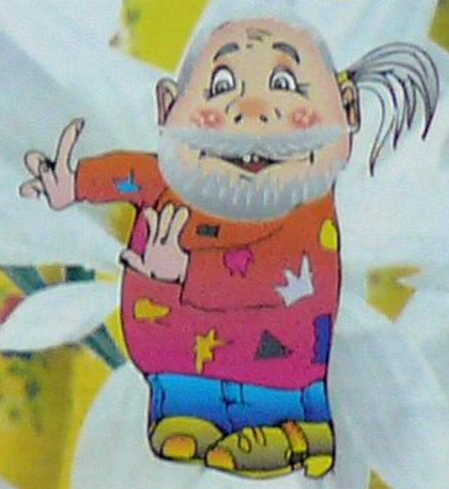

Таємниці життя завжди манять нас. Але таємницю, як правило, з'ясувати неможливо так, щоб її виразити. Тому вдаємося до мови символів. Сьогодні «Клас» починає розповідати про знаки і символи, з якими ми зустрічаємося в побуті, на сторінках книжок, на картинах і т.п. Справді, хіба без цього обійдешся? Знак чи символ застережуть від небезпеки на дорогах, підкажуть, які товари кращі і т.п. Почнемо із давнини...

МІФІЧНІ ІСТОТИ

Читаючи книжки, ти, друже, не раз зустрічаєшся з Нессі і Феніксом, з Гідрою і Кентавром та багатьма іншими міфічними істотами. Що ж вони символізують?

Вуж з двома головами
Двоголовий вуж асоціюється з життєдайним дощем. Цей символ часто зустрічається на візерунках в обох частинах Америки. Він виконував важливу функцію в культі Тлалока, ацтекського бога гір, дощу і джерел. Під час посухи Тлалоку в жертву приносили дітей.

Єдиноріг
Єдиноріг — це чистота і шляхетність. У Китаї є символом лагідності, добра, мудрості і довголіття. У християнстві репрезентує Христа. Згідно з середньовічною наукою, єдиноріг знешкоджував різні отрути. Але звір був такий полохливий, що ніхто не міг його впіймати. Тільки одній дівчині вдалося приручити єдинорога. На цій картині єдиноріг дивиться у дзеркало, яке символізує мудрість і самопізнання.

Ку-лін
Ця казкова китайська істота має голову дракона, гриву лева, тулуб оленя, хвіст вола. Повідомляє про зміни урядів і про народження видатних людей. Символізує родючість, доброту, лагідність.

Саламандра
Саламандра — це міфічна істота, дитя вогню. Це така холоднокровна тварина, що вогонь не може завдати їй ніякої шкоди. Саламандра символізує душу, яка не піддається будь-якому вогню спокус.

Кентавр
Кентавр — це кінь з чоловічою головою і тулубом. Ця міфічна істота поєднує в собі тваринний інстинкт з тверезим людським розумом. У грецькій міфології кентавр був шанованим учителем. Він є і християнським символом, що репрезентує людину, яка розривається між добром і злом.

Гідра
Гідра — це багатоголовий вуж із тулубом собаки. Коли у сутичках їй відрубували одну з голів, на цьому місці відразу з'являлися дві нові. Згідно із грецьким міфом, гідру вбив Геракл. Гідра символізує проблеми, з якими зустрічається людина на шляху, що веде до правди і добра.

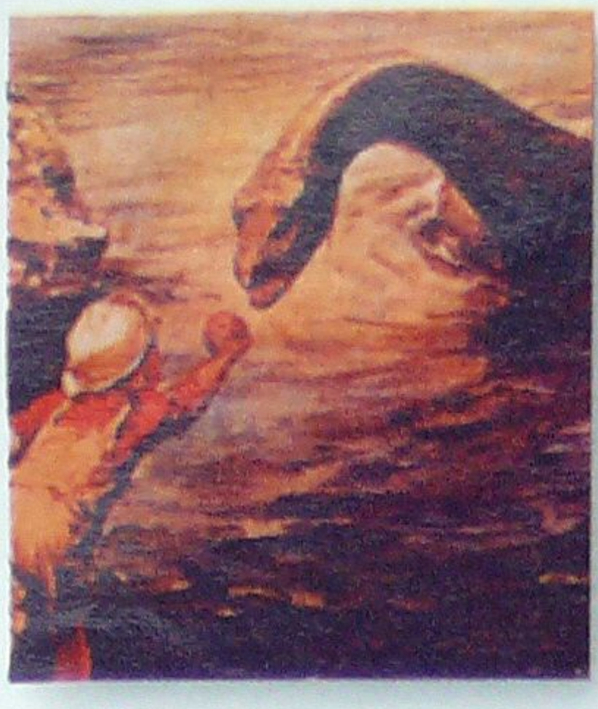

Лохнеське чудовисько
Це чи не найславетніша з усіх міфічних істот. Правда, дехто стверджує, що ця істота досі живе в озері Лох-Несс. Тому цю істоту ще називають Нессі. Вчені роблять усе, аби переконатись, чи справді Нессі — жива, реальна істота. Нессі є символом доброї, загадкової потвори.

Макара
В індійській міфології Макара є верховим бога моря Варуни і Ганги — богині ріки Ганг. Ця істота поєднує в собі крокодила, рибу або слона і рибу. Символізує поєднання добра і зла.

Сліпнір
Восьминогий Сліпнір — верховий германського бога війни і чарівник Одіна. Сліпнір був жеребцем, який міг галопувати і на кризі, і на воді. Його вважали силою бога Одіна. Сліпнір був також символом вітру.

Нага
Нага є божеством, яке часто зустрічається у мистецтві і легендах Індії, а також у країнах південно-східної Азії. Зображують Нагу як мужчину з кількома головами вужа, або як багатоголового вужа. Нага символізує боротьбу сонця з дощем і стежить, щоб між цією боротьбою була рівновага. Бо тільки від цього залежить родючість землі.

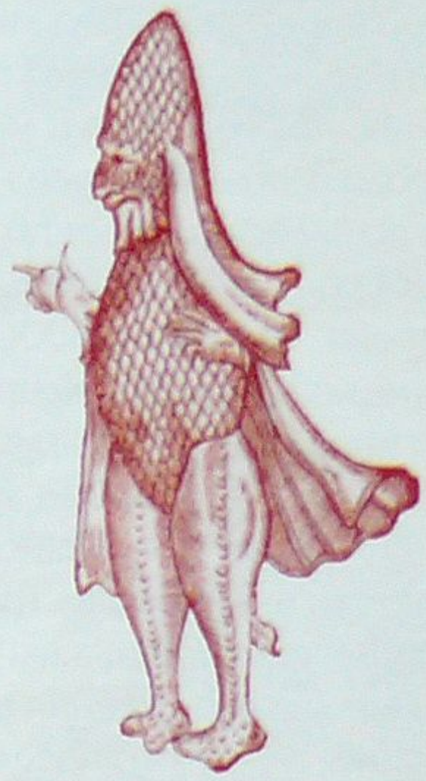

Риба-біскуп
Ця дивовижна міфічна істота має назву риба-біскуп або біскуп у митрі. Вона й справді нагадує своїм виглядом монаха. У 1433 році рибу-біскупа нібито виловили у Балтійському морі, а потім подарували її польському королю. Риба людським голосом благала короля відпустити її в море. Коли він це зробив, риба-біскуп на знак вдячності відтворила на воді знак хреста.

Мінотавр
Ця потвора, людина з головою бика, жила у славетному лабіринті на острові Крит. Щороку, аби втамувати голод, Мінотавр поїдав семеро юнаків і стільки ж дівчат, яких вибирало для нього населення Криту. Герой Тезей кинув виклик цьому чудовиську і вбив його. Мінотавр символізує низькі людські інстинкти.

Морський коник
У грецькій міфології морський коник запряжений в колісницю, на якій їде Посейдон. У нього тіло риби, кінське чоло і передня пара кінських ніг. Морський коник символізує як воду, так і землю. Зображення морського коника вміщають на гербах для підкреслення неабияких досягнень і звитяг на морі.

КРАКАТАУ

У 1883 році звук вибуху, що потряс Кракатау, пролунав на тисячі миль; це було одне з могутніх відомих історії вивержень. Поет Теннісон писав після виверження Кракатау: «День за днем кривавою зорею полум'янів грізний захід». Приблизно 20 куб.км породи було викинуто у повітря з такою силою, що хмара пилу обгорнула всю землю. А заграва від виверження відбилася у заходах по всьому світу, пофарбувавши їх яскравим полум'яним кольором, який і спостерігав Теннісон. Вважається, що виверження Кракатау в 1883 році вдвічі перевищило за силою могутній ядерний вибух. Звук вулканічного вибуху було чути за 4827 км. Для Яви і Суматри головною проблемою стало не саме виверження, яке викинуло в море величезні потоки розплавленої породи. Набагато страшнішими були цунамі, величезні хвилі, що піднялися в результаті коливання земної кори. 27 серпня 1883 року цунамі висотою 40 м обрушилося на густонаселені острови. Загинуло 36000 чоловік. Їхні тіла були віднесені в море за 225 км від місця трагедії. Майже цілий рік на островах випадали густі опади у вигляді пемзи і попелу.

Кракатау стоїть там, де зустрічаються дві тектонічні плити: плита, що формує дно Індійського океану, підсувається під азіатську плиту. Вздовж границі (3218 км) між двома плитами розміщені вулкани, з яких найзнаменитіший — Кракатау. Відомо, що виверження цього вулкана призвело до загибелі місцевого населення у 416 році н.е. Століття за століттям Кракатау продовжував буркотати, і до 1680 року до основного конуса приєдналися два нових на острові Раката, площею 44 кв.км. На початку серпня 1883 року ці два менші кратери почали вивергатися, викидаючи у повітря попіл і пемзу. Накінець, підійшла черга Кракатау з завершуючим руйнуючим вибухом. До того часу, коли вулканічна активність стихла, від острова Раката не залишилось і третини. Два менших конуси щезли безслідно, як і значна частина головного конуса. У 1927 році попільний конус Анак Кракатау, або Дитя Кракатау почав підніматися з океану. Сьогодні він заввишки 200 м і надзвичайно активний.

Що стосується катастрофи 1883 року, то у неї був один позитивний наслідок: після того як жителі ближніх до вулкана островів і півостровів Уджунг Кулон загинули чи втратили свої домівки, люди покинули ці місця. Позбавлений людського втручання, природний світ острова Ява почав поступово відновлюватися. Тепер тут знаходиться Національний парк Уджунг Кулон, який охороняють лісники. Вони пильно стежать за браконьєрами, які загрожують занесеному до Червоної книги яванському однорогому носорогу.

У Національному парку живуть екзотичні тварини і птахи. Живуть тут і леопарди, хоч вони дуже обережні і рідко потрапляють на очі. Як мінімум вісім видів зимородків обрали парк своїм домом. Болотисті місця ідеально підходять для павукаптахоїда і краба, а також для отруйної мангрової змії, яка прикрашена жовтими смужками. Накінець, над парком пурхають пофарбовані у сліпучо-оранжеві, червоні і жовті тони гігантські метелики, розмах крил яких сягає 20 см.

Щ

Щеплення

профілактичний засіб проти інфекційних захворювань, коли в організм людини вводять послаблений вірус, що [illegible] організмові виробити захист проти хвороби

ЯК РОЗПАЛИТИ ВОГНИЩЕ

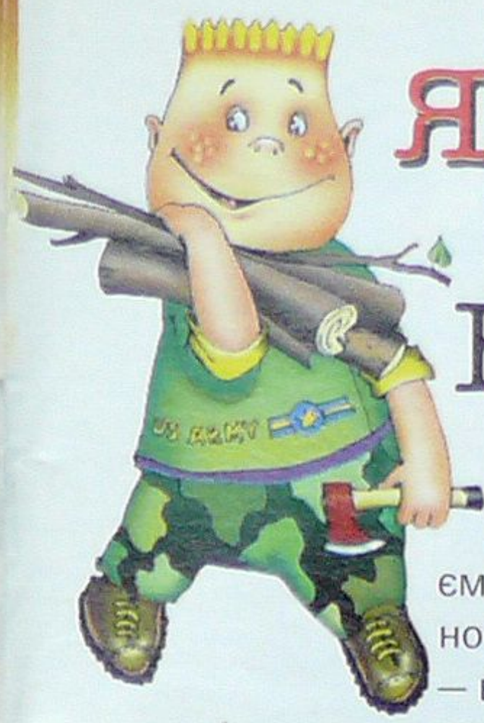

Вогнище, яке так цікаво розпалювати під час відпочинку в поході, біля якого так приємно грітися і так смачно їсти печену картоплю — воно, скажу я вам, зовсім мало походить на вулкан. Вулкан спалахує ніби сам по собі, незалежно від бажання людини — про цей сумний факт ще мешканці Помпеї довідалися. А от у поході вогнище треба уміти розпалювати вже самій людині.

А до цього процесу треба підготуватися заздалегідь — інакше швидко і вправно розвести вогонь у лісі чи в полі, зварити юшку і спекти картоплю буде вельми проблематично. Тому ще перед походом треба приготувати: сірники, промаслений папір, палички-запальнички, саперну лопатку й похідну сокирку (ще бажано прихопити диво-цеглину, але про неї трохи згодом).

Палички-запальнички треба зробити так: візьми сухі й товсті скіпки, а з боків настружи їх завитками — вийде паличка з дерев'яними кучерями. Завдяки їм тобі легше буде розпалити вогнище.

Збираючи для вогнища хмиз, віддавай перевагу сухим гілкам берези, ліщини, ялівцю і дуба — ці гілки добре горять, дають багато вогню і мало диму.

А що збирати не варто? Не збирай гілки ялини і сосни — вони надто димлять. Вся їжа набере запаху диму, якщо вогнище складене тільки з хвої.

Погано горить і осика — вона любить салютувати хмарами іскор на всі боки так, що до казанка і не підійдеш.

Варто збирати гілки різної товщини. Найтонші підуть на розпалювання — разом з паличками-запальничками і промасленим папером. А найтовстіші ти покладеш на вогнище, коли воно добряче розгориться — ці дрова горітимуть довго і даватимуть рівномірне тепло.

Зрозуміло, сокирка згодиться, коли збиратимеш хмиз і рубатимеш дрова. А лопаткою треба попередньо зняти дерен на тому місці, де розпалюватимеш вогнище — інакше вогонь може перекинутись на суху траву. Крім того, залишаючи місце привалу, треба неодмінно закидати землею вогнище так, щоб жодної іскорки не залишилося!

Пам'ятай, що всі великі пожежі починаються з однієї маленької іскорки.

Існує кілька типів туристичних вогнищ. Запам'ятай деякі.

«Колодязь». Два поліна кладуть на жар паралельно на деякій відстані одне від одного. Упоперек них — ще два поліна і так далі. Така конструкція дає можливість повітрю легко добиратися до вогню.

«Вігвам». Дрова складають над центром вогнища так, щоб вони під кутом спиралися одне на одне, утворюючи ніби курінь. Або вігвам — якщо ви подорожуєте індіанськими стежками у пошуках бліднолицих. Такий тип вогнища корисний, коли треба швидко скип'ятити воду.

«Зоряний». Дрова кладуть на жарини з кількох боків по радіусу від центру вогнища — ніби зірку викладаєш. Тепер гілки горітимуть переважно в центрі вогнища, а коли вони згорятимуть, ти підсуватимеш їх ближче до центру.

А тепер — про диво-цеглину. Часом вогнище доводиться розводити і під дощем. Тоді звичайні методи можуть і не допомогти. А бувалі у бувальцях туристи пропонують такий метод: за кілька днів перед походом вони беруть цеглину і кладуть її у відро з гасом. Пориста цеглина набирає в себе гасу, потім її кладуть у поліетиленовий пакет, зав'язують і беруть у похід. Тепер можна покласти цеглину навіть під мокрий хмиз — вогнище все одно розгориться!

«Колодязь»

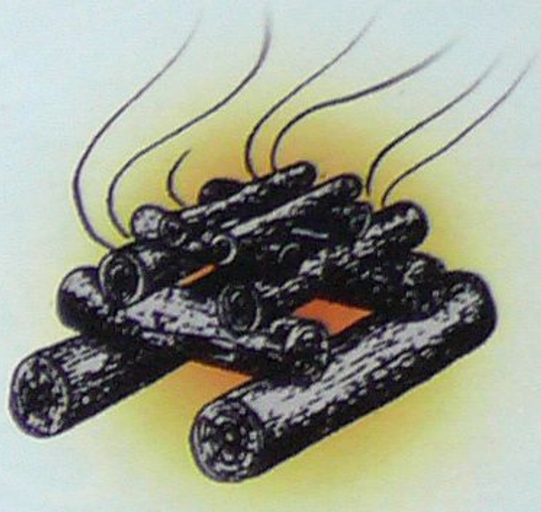

«Вігвам»

«Зоряний»

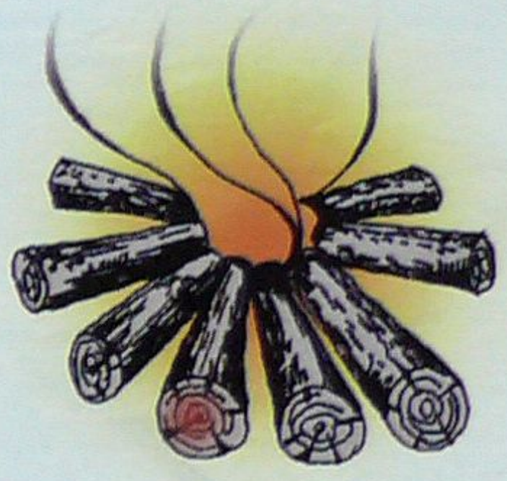

ЮНЕСКО (UNESKO)
Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки та культури. Існує з 1946 року при ООН.

Юбея
вид гірських пальм, що ростуть в Чилі на висоті до 1200 метрів. З соку юбеї роблять вино.

Вогонь знаходить скарб

Якось Пундик підходить до мене після уроків і каже:

— Пані Ганю, мені дуже сподобались ваші розповіді про ще незнайдені скарби. Тому я вирішив теж скарбами зайнятись. Бабця колись промовилась, що у нас на городі що завгодно можна знайти — якщо добряче покопати. Так я весь город навесні скопав, але ніяких тобі скарбів!.. Бабця, щоправда, похвалила мене за роботу і навіть три гривні дала. Мовляв, тепер, онучку, і помідори червонішими будуть, і огірки зеленішими, і синенькі синішими... Тьху! Я ж не на таку винагороду сподівався!.. Розкажіть краще, де ще ті скарби шукати можна?

— Молодець, Пундику, — кажу я. — Хоча скарб і не знайшов, зате бабулі допоміг. А якби так легко було дорогоцінності відшукати, то мені й розповідати не було б про що. Бо в справі пошуку скарбів потрібні три речі: щастя, працьовитість і...

— І карта скарбу!

— Ні, Пундику, самої карти може виявитися замало. Третя необхідна річ — це гострий розум і спостережливість. От я розповім тобі таку історію. Жив собі у французькому місті Монпельє чоловік на ім'я Едуард д'Ажен. У спадок від предків-аристократів одержав він чудовий маєток, на території якого знаходився і фамільний склеп. Якось піднявся Едуард на горище особняка і почав перебирати старовинні книги своїх предків. І в одному з фоліантів знайшов дивний папірець, що давно вже пожовк від часу. Там було лише два слова — «Фамільна спадщина», а решту складали якісь малюнки, значки, стрілочки. І ще — обриси якоїсь будови. Після детального вивчення малюнка Едуард упізнав свій особняк. «Здається, що це схема того місця, де схований скарб», — вирішив д'Ажен. І почав розшифровувати її. Його увагу привернули два намальовані черепи, встановлені один на другий і повернуті зіницями в різні боки. Перед верхнім черепом палала свічка, а з зіниць нижнього виходила якась тоненька стрілка. Черепи стояли на якійсь великій руці.

«Черепи вказують на місцезнаходження тайника. Але як? І де взяти ці черепи? Хіба що...» І Едуард вирішив удруге в житті спуститися у фамільний склеп — не кожному кортить опинитися в такому похмурому місці. Але у склепі він і побачив саме такі черепи, як на схемі. Він обережно взяв у руки верхній — і тут нижній потягся за першим. Черепи неначе зрослися!.. Едуард полегшено зітхнув і витяг їх надвір.

А що робити далі? На чию долоню треба встановити ці черепи?.. Знову почалися роздуми і пошуки. Нарешті Едуард здогадався: на малюнку зображено долоню найбільшої статуї фамільного парку. І справді — черепи стали туди так, наче долоня спеціально була зроблена для них. Тоді д'Ажен дочекався вечора, посвітив ліхтарем у зіниці верхнього черепа — і з нижнього блиснув промінь, який упав на великий дуб, що стояв метрів за тридцять від статуї.

«Тепер все просто!» — зрадів д'Ажен. Уранці він спиляв дуб і потрощив його на друзки. Але... Ніякого скарбу в дубі не було... Можна було б і розчаруватися. Але юнак виявився не з таких. Він викорчував пень, і саме там, серед великих коренів дуба знайшов скриньку, в якій лежали коштовності на кілька мільйонів американських доларів. Отак!..

Тепер, Пундику, ти зрозумів, що в пошуках скарбів найголовніше?

— Зрозумів, — сказав Пундик. — Карта... А все інше у мене є. То, може, дасте мені якийсь план?..

Яранга
переносне житло кочових чукчів і коряків, а також деяких груп евенків та юкаригів.

Ятаган
холодна зброя, нагадує шаблю чи кинджал, з увігнутим лезом.

СМЕРТЬ ПІД ПАРТОЮ

(стерео-кримінальні оповіді кота на ймення Ковба-сан)

Розділ 10

ЗЛОЧИНЕЦЬ З'ЯВЛЯЄТЬСЯ

І ледь пролунало в повітрі ім'я капітана Немо, як у тому ж самому Класному повітрі зачувся солодкий аромат голландського тютюну, який так полюбляє наш славетний морський вовк. Двері прочинилися, і до Класу зайшов він — убивця. Ані тіні жалю не було на його суворому обличчі, очі випромінювали рішучість, а в руці курився пістолет марки «Беретта»...

Даруйте, це я трохи замріявся. Або просто здалося. Бо коли я нарешті зрозумів, що в руці капітана Немо куриться не «Беретта», а улюблена його люлька, все раптом змінилося — капітан розвів руками і хитро мовив:

— Ну, поздоровляю тебе, котику. Нарешті ти вгамував свою детективну цікавість. Ось він — я, здаюся...

Ви коли-небудь бачили, як відкривають вулик і звідти водночас вилітають бджоли?.. Не бачили? Тоді вам пощастило, бо саме так з вуст Киці, Пундика, Джексона, Во Віка і всієї Класної компанії посипалася купа вигуків і запитань:

— Йой! Навіщо? Чому? Для чого? Нащо? Якого? Хай! Ну й! Що? Коли? Як?..

— Тихо, тихо, тихо! — гаркнув капітан.— Що за бунт на кораблі!.. Розповідаю, як усе було. Сидів я собі тихо-мирно в Класі і дивився ввечері футбол: наше «Динамо» проти їхнього «Ювентуса». Телевізор, чесно кажучи, у нас поганенький. Мало того, що Пундика постійно від книжок і журналу «Клас» відволікає, так іще й показує так-сяк: кольори бліді, звук хрипить, рахунок не на нашу користь... І тут «Ювентус» нам ще один гол забиває. «Ганьба!» — вигукнув я. І все — телевізор сам собою вимкнувся. Певне, злякався. Ані звуку, ані світла. Ну, я по ньому трошки грюкнув, та, можливо, сили не розрахував. І телевізор той — того... Ну, самі розумієте...

— Це ми розуміємо,— якнайвиразніше сказав я.— Але навіщо ви, капітане, потім отруїли мене «Фантою», га?

— Розумієш, Ковба-сане, повернувся я вранці, щоб полагодити телевізор, а в Класі вже ти спиш. Розумію, тепер ти всім розповідаєш, буцім винюхував сліди злочинця. Але насправді ти спав, бо понад усе любиш саме спати, їсти і точити пазурі об парти. Тому мені й закортіло взяти тебе за петельки, трошки потрусити і напоїти «Фантою», аби хоч якось розбудити твою котячу спритність. Вибачай — але таки допомогло! Он скільки ти цікавих пригод з криміналістики згадав!..

— Але, шановний капітане, — втрутилася Киця, — навіщо ви залишили кришечку з цифрами, і що вони означають?

— А задля інтересу! Щоб вам цікавіше було стереокартинки роздивлятися і версії складати. Кожна цифра відповідає конкретному номеру журналу «Клас», а на стереокартинці схована якась літера з мого імені. Приміром, у «Класі» під номером 2 є картинка з собакою Плуто. Тобто замість 2 треба вставити «П». А замість решти цифр треба було поставити відповідні літери, зрозуміло? Отак я зашифрував своє ім'я: «Капітан Немо»... Втім, усе це пусте — мені телевізор лагодити час.

І він витяг з кишені викрутку...

Розділ останній

ХТО СПРИТНІШИЙ ЗА КОВБА-САНА

Нарешті те, про що так довго говорили українські учні, сталося! Нарешті розкритий злочин віку і всім відомо, хто ж таки розбив класний телевізор. Проте, якщо тепер це відомо всім, то декому це стало відомо ще задовго до остаточного розкриття таємниці в цьому номері «Класу!». Насамперед треба згадати про найкращих класних провидців, людей із надзвичайно розвиненою інтуїцією, які ще до початку «Смерті під партою», майже рік тому, вже здогадалися, що це справа рук капітана Немо. Справжніми Класними провидцями, які першими надіслали нам ім'я вбивці, не маючи ніякої інформації для роздумів, виявились **Олег ГЕТАЛЮК з Вінниці** та **Олександр Сущик з Тернополя.** На не меншу повагу та захоплення заслуговують головні Класні детективи, яким вдалося швидше за всіх і до завершення Ковбасанівського розслідування розгадати таємницю цифрового коду та стереокартинок. Ось імена наших героїв:

Ярина КОЛЯНКО (м.Львів),
Леся ВЕРХІВСЬКА (Полтавська обл., смт.Машівка),
Катруся (м.Луцьк),
Левко РУДИЙ (м.Львів),
Олена КОЗИЦЬКА (м.Хмельницький),
Андрій ГУЗЬО (м.Івано-Франківськ),
Сергій УШАКОВ (м.Донецьк),
Ігор ІЛЬЧИШЕН (м.Вінниця),
Олексій ЧУЙКО (м.Київ),
Ольга ГРИДЖУН (м.Львів) та
Марія АНДРЄЄВА (м.Черкаси), яка, до речі, навіть намалювала сам момент можливого злочину.

Всі переможці обов'язково отримають Класні призи, а попереду нас чекають нові пригоди і таємниці!

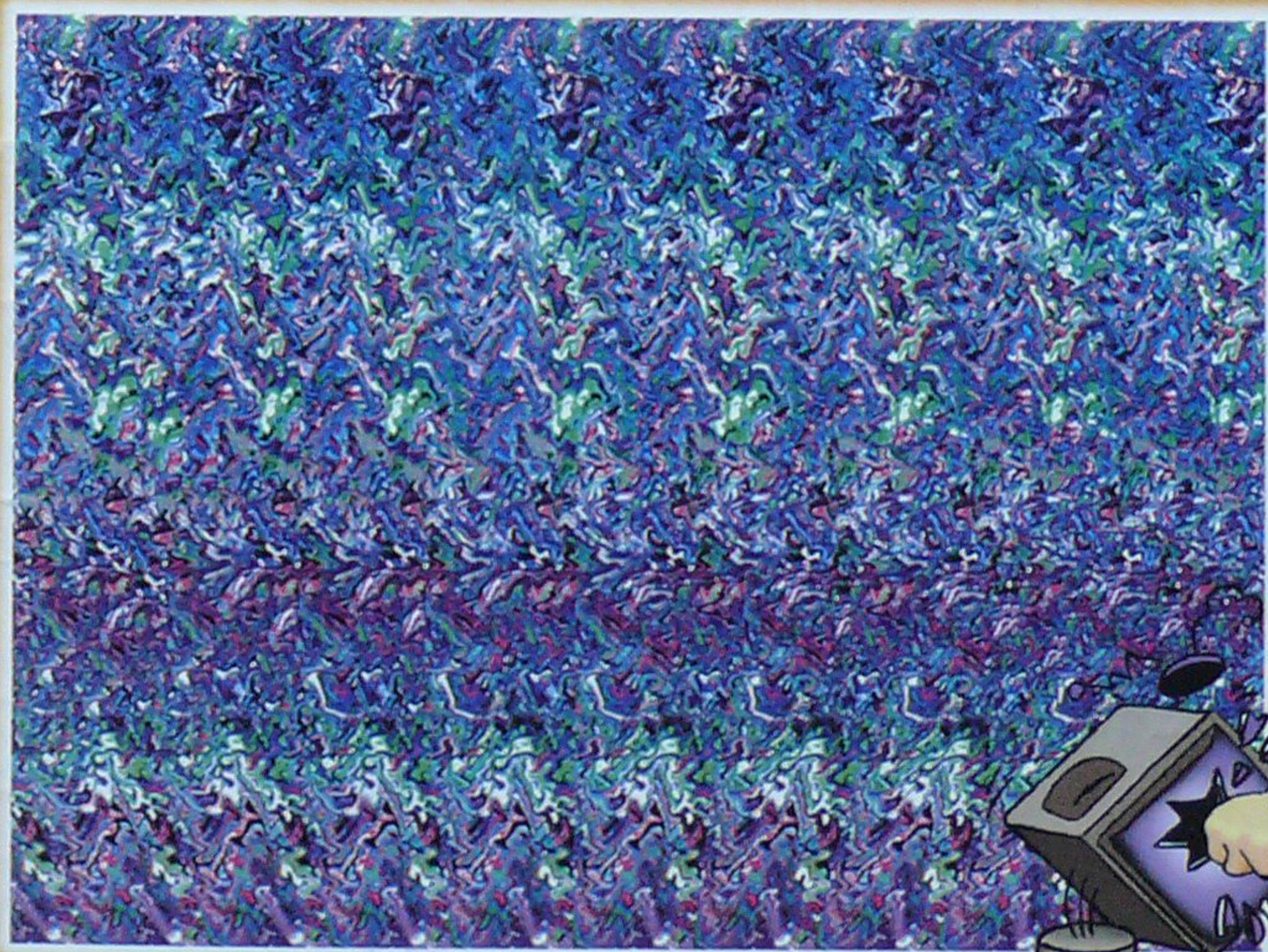

переплатний індекс

КЛАСНІ ІГРИ

Новий журнал для Тебе!

СУПЕРІГРИ ДЛЯ УСІЄЇ СІМ'Ї

ПЕРЕДПЛАТА У БУДЬ-ЯКОМУ ВІДДІЛЕННІ ЗВ'ЯЗКУ

КЛАС

К..! Л..! А..! С..!

твій старий друг і порадник

З НИМ ПРОСТО КЛАСНО!

переплатний індекс